اعلان

ګرانو او قدرمندو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره
خواري کړې ده او په ډېر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دي

Distribution, posting, or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

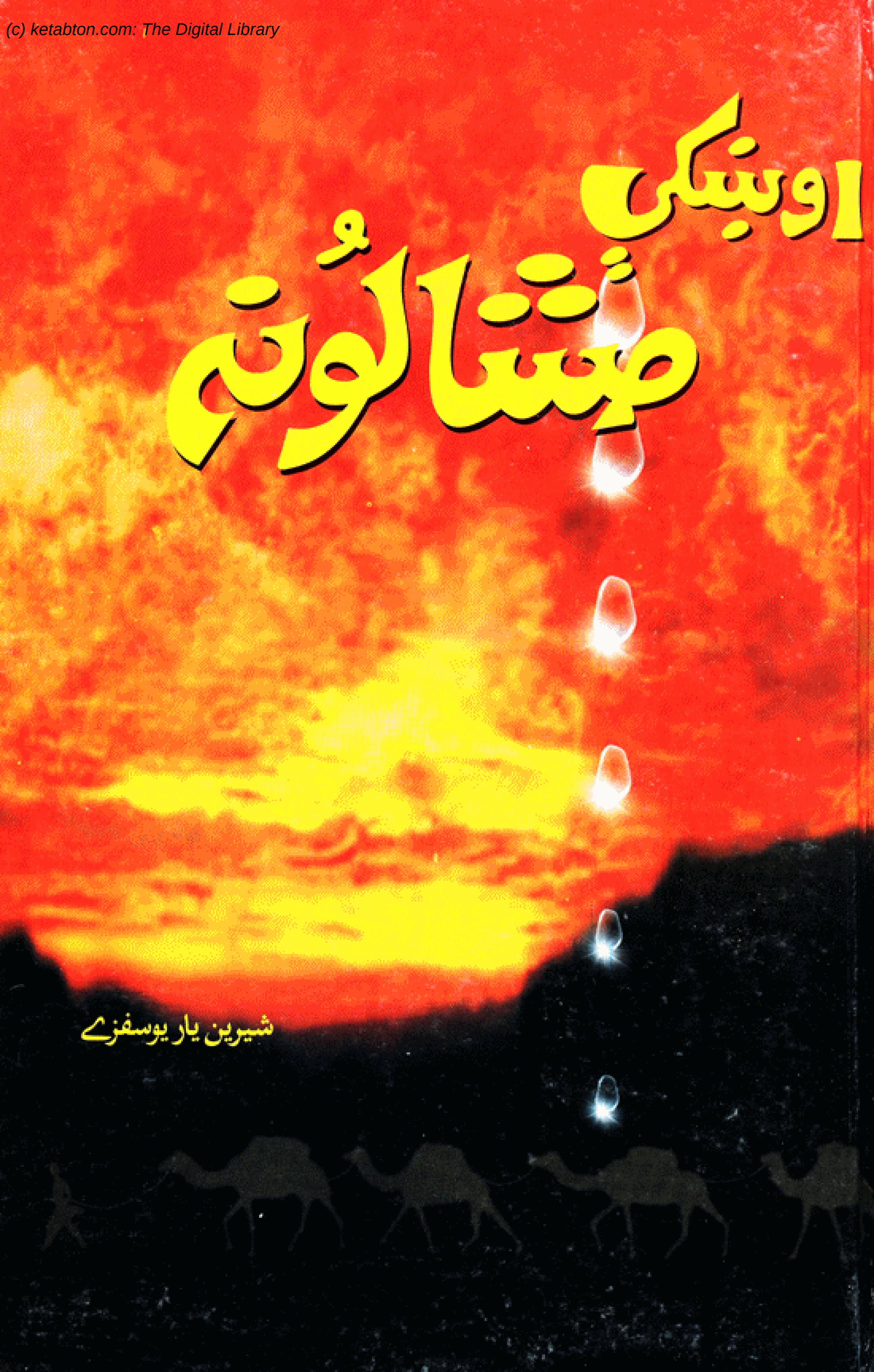

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکي مشالُونه

رڼي اوښکي مشالُونه
دَ مَزل حد پرې روښان کړم

شیرین یار یوسفزے زروبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شورو دَ الله په نوم چې رحمان اَو رحیم دے

دَ کتاب نوم	اوبنکې مشالُونه
مخونه	۲۰۸ دوه سوه اته
ترتیب	نېته وار
لیکونکے	شیرین یار یوسفزے
شعری زیار	دوَیم
کمپوزنگ	امجد امین 628 20 90 – 0321
د املا سمون	شیرین یار یوسفزے او مظهر علی
د چاپ کال او ځای	۲۰۰۶ پېښور
د چاپ شمېر	۱۰۰۰ یو زر
بیه (قدر)	۲۰۰ روپۍ

درکُونه

- یونیورستی بُک ایجنسی، خیبر بازار، پېښور،
- اکیډمی بک شاپ، پښتو اکیډمی، پېښور پوهنتون،
- زرین زاده یوسفزی، شارجه عرب امارات 00971-505942423
- بربښنا لیک :shereenyar@hotmail.com

دَ کتاب واک اختیار دَ لیکونکی څخه خوندی دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

چې زما دَ خیال تصویر دے
چې زما دَ خوب تعبیر دے

په وفا کښې بې مثاله
په ښکلا کښې بې نظیر دے

چې خوددار دے هم دلدار دے
چې بادشاه دے هم فقیر دے

هم مېوه ده هم سایه ده
لکه ډکے دَ انجیر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مشالونه - يو تاثر

"اوښکې مشالونه" د ښاغلي شيرين يار يوسفزى د شعرونو يوه شيرينه مجموعه ده- د درد او د مينې د ارمان چې کوم خوارۀ د ځوانۍ په عُمر کښې کېدے شى د هغه تولو خوند د شيرين يار په شعرونو کښې تر ډېره حده راظاهر شوے دے- شعر هسې هُم د خوږ درد د اظهار نوم دے او بيا شعر چې په فنى معيار هُم پوره وى نو د خوږو نغمو صورت ترې ساز شى- فکرى بلوغت به شائد چې د عُمر په يوۀ خاص حد کښې راځى ولې شعر چې هرکله يو فطرى عطيه ده ځکه نو شاعرانه بلوغت د ځوانۍ په هغه ورځو شپو کښې اکثر ښکاره شى چې نوره دُنيا ورته د لېونتوب دور وائى- شائد چې عشق او محبت د جنون په يو خاص حالت کښې د پوهې تر بامه رسى- خبر نۀ يم چې ستر حمزه صېب دا خبره د چا په باب کړې ده:

تا ته پوهه راغله د ځوانۍ سره

ما ته هله راغله چې ځوانى لاړه

(حمزه)

د ستر حمزه صېب دا خبره د سند په توګه وړاندې کېدے شى چې پوهه په ځوانۍ کښې هُم راتللے شى- دا بېله خبره ده چې دغه پوهه د کوم مضمون او د ژوند د کومې تجربې پوهه ده- ژوند پخپله لوى اُستاذ دے او شيرين يار يوسفزى چې د ژوند لۀ کومو مکتبونو سبق زده کړے نو دا خبره يقين ته نزدې ده چې په ډېر لږ عُمر کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دَ شاعرانه پوهې ډېر وړِد فني سفر کړے دے-

دَ شيرين يار پۀ "اوښکې مشالونه" کښې چې کومه شاعري ده او دَ کوم قِسم شاعري ده هغه دَ ښاغلي دَ فکر غمازي کوي- پۀ غزل کښې خو څرګنده خبره ده چې هغه دَ خپل خاطر دَ درد دَ تاثره شعر وائي- کۀ هر څو دَ هغۀ دَ انتهائي داخليت اظهار دے ولې دَ غزل دَ صِنف اصل مُدعا او تقاضا هُم دَ بنيادم خپل ذات دے- دَ خپل ذات اِحساس يو افاقي قدر لري ځکه پۀ دې کائنات کښې مينه، ارمان، بې وسي، جې ارزي دَ هر دور دَ انسان برخه ده- پۀ کوم دور کښې هُم چې څوک دَ ځان پۀ علامت کښې دَ خپلې مينې دَ جذبې او دَ خپلو مجبورو ذکر کوي نو دا دَ ژوند سره تړلي احساسات افاقي رنګ لري- دَ بنيادم دَ درد جذبه هر چا ته دَ يو رنګه احساسه راپېدا کېږي- پۀ دې کښې هُم شک نيشته چې ماحول چاپېرچل او دَ تاريخ دوران دَ بنيادم پۀ دې احساساتو اثر کوي او شاعر لۀ خپل ماحول وتے هُم نۀ شي- ولې بيا هُم دَ يوې ازلي جذبې پۀ رنګ کښې دغه احساسات هرکله او هر چرته وي- دَ مشرقي ژبو پۀ شاعري کښې غزل دَ کمال تر حده شائد پۀ دې هُم رسېدلے دے چې دا دَ ذات دَ اظهار لۀ ټولو کامیابه وسيله ده-

پۀ جديد دور کښې جديد نظم هُم دَ اظهار دغه رنګ خپل کړے دے ولې دَ صنف پۀ لحاظ نظم دَ ذات نه سېوا دَ خارج پۀ بېلو بېلو اړخونو او دَ ژوند پۀ بېلو بېلو تقاضو ښه رڼا غُرځولې شي- دا روايت هُم پاتې شوے دے چې غزل دَ حُسن و عشق او هجر وصال دَ ذاتي کېفيتونو دَ اظهار دَ پاره وئيلې شي او پۀ نظم کښې دَ روزګار او دَ دوران دَ غمونو ذکر کېږي- پۀ دغه روايت شيرين يار يوسفزے يو کامياب اُستاذ شاعر ښکاري- ځکه چې دَ "اوښکې مشالونه" دَ نظم پۀ برخه کښې ئې ډېر دَ خوند نظمونه پۀ مختلفو موضوعاتو وئيلي دي- دغه نظمونه فلسفيانه رنګ هُم لري، دَ خپلې خاورې سره دَ شديدې وابستګۍ احساس هُم. دَ ارمان انګازې هُم پکښې اورېدے شي او دَ فني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزښت قدر هُم لري-

معلومه نهٔ ده چې شیرین یار یوسفزی شاعري کله، څنګه او په کومو حالاتو کښې شروع کړې ده خو د کلام د پختګۍ نه ئې دا برېښي چې د پښتو د شعري ادب ئې ښهٔ مطالعه کړې ده او د شعر پهٔ بابله پوخ تنقیدي شعور هُم لري- لهٔ غزلونو ئې داسې ښکاري چې د حمزه شینواري د شعر نه ئې ژور ولې مثبت تاثر اخستے دے او په شعر کښې ئې د عصر د شعر د معیار ښې نښې برېښي-

د "اوښکې مشالونه" شعرونه په مجموعي توګه دا تاثر ورکوي چې شیرین یار یو ترقي پسنده شاعر هُم دے او شاید چې د ترقي پسندو یا نورو نظریاتي شاعرانو سره ئې ناسته پاسته هُم ډېره شوې وي- دا هُم کېدے شي چې شیرین یار د قامي او نظریاتي سیاست سره تعلق هُم لري- ځکه نو عجیبه علت دا هم دے چې شیرین یار ځینې ځایونه ځپل احساس خبره هُم کوي نو د ترقي پسندۍ پهٔ اصطلاحاتو او پېرایه کښې ئې کوي- ولې د کلام د سرسري مطالعې نه ئې داسې نتیجې اخذ کېدے شي چې اتفاق ورسره ضروري نهٔ هم دے- شاعر شاعر وي- که د هر رنګ، هر مکتب او هرې نظريې شاعر وي او ما ته دا هُم معلومه نهٔ ده چې پهٔ دا مجموعه کښې د شیرین یار د زنداني ورځو شپو شاعري شامله ده او کهٔ نه؟ خو په مجموعي توګه پکښې د هغهٔ د پرېشان خاطر د اواز بازګشت اورېدے شي-

دا مجموعه به یقیناً چې د پښتو پهٔ شعري ادب کښې د قدر وړه اِضافه وي او کهٔ څوک د شیرین یار یوسفزي د ذاتي ژوند د ناکردو نه خبر شول نو شائد چې د دې کتاب به نوره هُم زیاته پذیرائي وُشي-

زهٔ د ښاغلي شیرین یار یوسفزي مننه کوم چې ما ته ئې پهٔ دې ښکلې مجموعه د یو څو خبرو لیکلو بلنه راکړه- کهٔ هر څو زهٔ د وخت پهٔ داسې حالاتو کښې ګېر یم چې پهٔ تفصیل سره مې پرې هغه رنګ لیکل وُنهٔ کړے شول څومره چې ئې حق وو ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ منډه منډه او پهٔ بیړه بیړه لیکلے شوُو دې څو خبرو د پاره زهٔ د ښاغلی محمد اسرار اتل هُم ډېره مننه کوم چې هرکله ئې ما ته د دې لیکلو یاددهانی کړې ده۔ ورسره د شیرین یار یوسفزی د ورور ګوهر ننګیال هُم ممنون یم چې ډېر پهٔ صبر ئې زما د دې نیمګړی لیک انتظار کړے دے۔

پروفېسر ډاکټر راجولی شاه خټک

پښتو اکېډیمی، پېښور پوهنتون

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۵ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بندیوان شاعر اوښکي مشالونه

دَ کل انسان د احساساتو او جذباتو د اظهار د ذریعو او طریقو نه پورته د شاعر انسان احساسات او جذبات چې کله د شعر په ذریعه او طریقه کښې بیان شي نو کهٔ هغه سانده او نوحه وی نو ویر ژړا کښې نې زړهٔ راښکونکے اثر وی او کهٔ د خندا، ښکلا، رنګ او نور، زلفو او رُخسار په ژبه خپل احساسات شعر ته وسپاری نو د ګردونو، ریګونو نه لاله زار جوړ کړی او تصور به درله ښکلے او رنګین کړی- دغه وجه ده چې شاعر د غم او درد، ګُل او خار، خندا او ښکلا مجموعه ده، لکه چې په خان کښې ټول کائنات لری- په دغه حواله شاعر انسان ته د خپل ماحول او چاپېرچل او ټولنې نمائنده ویلے کېږی- ځکه خو محققین چې هرکله د تېرو زمانو تحقیق او څېړنه کوی نو هغوی د هغه تېرو زمانو د دورونو شاعرانو او لیکونو نه د وختونو د حالاتو د وارداتو او واقعاتو په رڼا کښې هر څهٔ اخذ کوی- په دغه حواله مونږ شاعر ته د وخت غږ، غوږ او ژبه ویلے شو-

دلته چې نن مونږ د پښتو د یو تکړه او ویښ شاعر شیرین یار یوسفزی د شعرونو مجموعه "اوښکي مشالونه" راخلو نو د هر څهٔ نه اول به د انسانی فطرت هغه احساس په نظر کښې لرو چې انسان فطرتاً ازاد او د رڼا محرک پاتې شوے دے نو ځکه کهٔ شیرین یار یوسفزے دا وخت په کوټ لکهپت جېل لاهور د مرګ کوټي کښې پروت د دې ملک د تور قانون سزاوار دے نو د هغهٔ په ذهن کښې د خپل پښتون فکر رڼا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته او دَ دغې رڼا فکر نوم ''اوښکې مشالونه'' دے۔

دَ لاهور په قېد و بند کښې دلته ما ته په تاریخ کښې د ډېرو پښتنو بندیوان فکرونه راياد‌ېږي او هر پښتون ته پنجاب په خپلو چشمو کښې کتلی دی۔ د دغه تولو لهٔ پاره ما ته د محترم قلندر مومند دا شعرونه مخې مخې ته کېږي:

چې په خوشحال په رنتهمبور کښې وُشوې
هغه کانې په ما لاهور کښې وُشوې
د رڼا ناوې دغه تولې قیصې
ما سره ستا د مینې تور کښې وُشوې
د اشنا یاد د قفس ورمات کړو
بېلتونه دزې دې په کور کښې وُشوې

دَ لاهور پنجاب د بندیوانو دغه تسلسل چې دا وخت شیرین یار یوسفزی ته رارسی نو دلته د قلم او حرف د تقدس په حواله رحمت شاه افریدی ته هُم عبن هغه سزا اورولے شوې ده چنې د پنجاب یو جج د یو پښتون د مقدمې په وخت هائی کورټ، لاهور ملتان بېنچ کښې وئیلی وُو۔

''ملزم چونکہ پٹھان ہے اس لیے منشیات کیس میں ملوث ہونا غیر یقینی نہیں۔''

دَ هائی کورټ ملتان بېنچ دا ریمارکس چې مونږ د قلم او حرف په حواله رحمت شاه اپریدی او ښاغلی شیرین یار یوسفزی سره د تول پښتون په حقله راواخلو نو دَ هر پښتون په حقله د تول پنجاب تاثر هُم دغه دے لکه چې پنجاب دَ تول پښتون په مقدمه کښې مدعی هُم او پخپله گواه هُم دے او زمونږ په حقله دا وائی:

فقیہہ شہر بولا بادشاہ سے
بڑا سنگین مجرم ہے یہ آقا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسے مصلوب ہی کرنا پڑے گا
کہ اس کی سوچ ہم سے مختلف ہے۔

په دغه لاهور کښې د پښتو د قلم دغه دوه بنديوان نن هُم په تيارهٔ زندان کښې فکرونه مشالونه لري او زهٔ چې دلته د بنديوان شاعر په قيد و بند کښې د ازاد پښتون فطرت شعرونه "اوښکي مشالونه" گورم نو د يو خو کلامونو نه علاوه ئې د کلام مجموعي تاثر دا دے چې هغه د ذات قيدی نه بلکې دې تول نظام کښې د رياست يو داسې باغي قيدی دے چې په زندان کښې هُم د تول پښتون خبره کوی او لکه څنګه چې د يو طوطي يا د بل الوتونکی مارغهٔ نه په پنجره کښې د بنديدو باوجود د الوتو فطرت خوک نهٔ شي اخستے، دغه شان د بنديوان شاعر فکر او خيال هُم خوک راايسارولے نهٔ شي، نو څکه خو وائي:

لار کښې د مقتل کهٔ وُدريدلے يم
څهٔ به تر مرامه رسيدلے يم
ستا پهٔ گُل رخسار چې خليدلے يم
تل لکه د پرخې ژريدلے يم
ستا چې د کاکل څرې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زهٔ غوړيدلے يم
ستا د ژوند فِضا چې معطره ده
دا لکه نکهت زهٔ رقصيدلے يم
شپې ته د سبا د ستوری خل وينم
کله د وحشت نه بورنيدلے يم
داسې کوم جرس تتر وهلے شي
زهٔ لکه پاخون ته غريدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر متعلق د بعضو خلقو خیال دے چې دے خو یا د نرګسیت ښکار وی او یا د ذات دومره قیدی وی چې د ذات د خول نه هډو بهر نهٔ شی وتلے- شاعر یو غېر مستقل مزاجه او یو خیالی کردار یادېږی چې افلاطون هُم ناخوښه کړے وو- خو د نوی دور شاعر چې هرکله په مزاحمتی دور کښې کوم رول لوبولے دے نو بیا "خطرناک مبلغ" یاد شوے دے- په دغه حواله چې زهٔ د ښاغلی شیرین یار یوسفزی شاعری ته ګورم نو د "پنجاب زندان" او د "پنجاب قانون" ترې هُم د شاعری زور اخستے نهٔ دے بلکې چې څومره ترې چاپېره حصارونه جوړ شوی دی نو دومره عین د انسانی او پښتنی فطرت په رڼا کښې دې پښتون باغی په شعر کښې ویېلی دی چې:

د یارانو ترون غوارو
مدام مرګ د پهلتون غوارو
د مرګ کُومی کښې هُم یاره
سرګرمی د ژوندون غوارو
د جرس په هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غوارو

زهٔ د نثری مصروفیاتو په وجه د شعر د مطالعې نه غېرحاضر پاتې شوے یم خو د شیرین یار یوسفزی د "افغان کُلونه" په حواله اوس دا "اوښکې مشالونه" زما خوښ شعرونه دی- زهٔ په شاعری د فنی اُستاذانو او د شعرونو ورکشاپ کښې د "فنی مېکېنکانو" په شان پُرزه په پُرزه کتو قائل نهٔ یم بلکې زهٔ د شعر دننه خیال، فکر او پېغام ته ګورم- خو زما دعویٰ ده کهٔ چرې د شیرین یار یوسفزی دا "اوښکې مشالونه" چا د شعر د فن د اُستاذانو ورکشاپ ته یوړل نو وزن، بحر اصطلاحات او د شعر چې څومره لوازمات دی هغې کښې به کش کرپ ونهٔ مومی بلکې دا به وائی چې شیرین یار یوسفزی په شعر کښې خیال. فکر او پېغام د وزن او بحر په چوکاټ کښې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېوست کړی دی لکه سرکش باغی چې خوک په زنځيرونو کښې رابند کړی-

هُم دغه شان شيرين يار يوسفزے د لاهور قېد و بند کښې بقول فېض احمد فېض د دې شعر په مصداق وائی:

متاعِ لوح و قلم چھن گئی تو کیا غم ہے
کہ خونِ دل میں ڈبو لی ہیں انگلیاں میں نے
زباں پہ مہر لگی ہے تو کیا کہ رکھ دی ہے
ہر ایک حلقہء زنجیر میں زباں میں نے

نور البشر نوید، پېښور-

۳۱ جنوری ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ فکر و فن پهٔ هنداره کښې
دَ اوښکو مشالونه

شیرین یار یوسفزے خلمے لیکوال دے خو فکری او فنی اړخونه ئې پهٔ کم عمری کښې پهٔ ګڼو برخو وېشلے شوی دی- د دهٔ تاند تپاند جذبات هر څو کهٔ د ځوانی پهٔ بام غرزونې کوی او شاهینی وزر ئې الوت ته چمتو دے خو بیا هُم ورسره د ادبی ژوند یوه داسې پنګه پرته ده چې دغه تاند تپاند جذبات ئې هیڅ کله هُم لهٔ خپل سمت او لارې نه نهٔ ورکوی بلکې لا ورله فکر او نظر ته خلا بخښی او خپل مرام و مقصد پله ئې پاروی او داده کوی- شیرین یار کهٔ د سماج د لمبه لمبه حالاتو سره دغرې لپاره د خپل قلم پهٔ زور خان تر اخبارونو او مجلو رسوی نو د انتقاد د بې نیامه تېغ پهٔ لاس هُم د خپل رسا فکر پهٔ زور پهٔ هر ادبی مکتب ورګډېږی- کهٔ د خپلې پښتو ژبې د صحیح لیک لوست د پاره هاندې هځې کوی، د پښتو پهٔ املا، لیک دود او شعری وزن، بحر کتاب لیکی نو دغه مینه ئې د ژبل تورو تمبو شا ته هُم د فکر او شعور زور ته دوام ورکوی- څکه خو د ابی خلقو سره مسلسل د لیکونو لهٔ لارې کلکې اړیکې لری، څهٔ چې د دهٔ د پښتو ژبې ادب او پښتون اولس سره د مینې ثبوت ښکاره کوی- د جېل ژوند هر څو کهٔ د دهٔ د ذات سره اهم تعلق لری او د دهٔ وجود قېد دے خو د دهٔ د فکر او فن او شعری ښکلا نه هیڅ کله ګېره نهٔ شی چاپېرولے: لا چې نورې ورکښې د وسعت او پراختیا لارې پیدا کوی —— خو کهٔ مونږ د شیرین یار پهٔ دغه ګڼ اړخیز ادبی ژوند کښې د دهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقل مزاجي رنګ لټوو نو هغه ډېر په شدت سره د دهٔ په شاعرۍ کښې جوت او ځرګند ليدے شي کوم چې نن د هر پښتون په ورانديې د دهٔ د اولنۍ ټولګې "افغان کُلونه" او دا دے اوس د "اوښکې مشالونه" په شکل کښې برڅېره پروت دے۔ د شيرين يار په ټنه بوده کښې د شاعر زړهٔ درد لکه د روح داسې وردننه شوے او دغه شاعرۍ د دهٔ دردېدلي احساسات او جذبات په هر لور داسې شيندلي دي چې کهٔ د پښتانهٔ وطن د خاورې او تاريخ وياړنې قيصې او ستائېنې پکښې دي نو د پښتون اولس د وحدت، يووالي او خپلواکۍ د ضرورت سره سره پکښې د دوی د ژوند د خينو بې وسو او مجبورو خاکه ډېره صفا او ځرګنده راښکلې شوې ده۔ دې سره سره د شيرين يار د تنقيد د بې نيامه تېغ نه هغه خودغرضه. د استعمار دلالان او بې ضميره واکداران هُم بچ نهٔ دي پاتې شوی چې منصفان ئې هُم طرفداران دی او تل ئې د مظلوم اولس وينې څکلي او چا چې تل د دغه اولس خاوره په شاړولو شډلو او وطن په ويرانو کښې د بدلولو هڅه کړې ده، شيرين يار د خپل کلي، خپلې خاورې او وطن په هر ډکر د دغه رنګ قوتونو په ضد ولاړ دے او هُم دغه د ژوند مزاحمتي برخه ئې د خپل رسا فکر په زور د شعر جولۍ ته غرځولې۔ شيرين يار دغه مزاحمت د خپلې خاورې، پښتنې اقدارو، روایاتو او دې خاورې سره تړلي هر خيز او د انسان د ښېګړې او سُکالۍ په غرض د خپل ژوند مقصد و مرام بولي۔ هُم د ژوند دغه تاودو سرو نه ئې د حالاتو سره د مقابلې چل زده کړے ځکه خو د شيرين يار فکر و فن هُم بنائي چې دے د حالاتو غلامي نهٔ قبلوی او نهٔ ورسره د سمجوتې په لاره ښکاری۔

د حالاتو په ضد ولاړ شيرين يار دغه انقلابي تصور، د دهٔ په خيال خور مزاحمتي رنګ، د فکر وحدت او د فن کمال دے د خپل عصر د شاعرانو نه نهٔ يواځې بېلوی بلکې يو ځانګړے مقام هُم وربخښي۔ ځکه خو ئې شاعرۍ د يو ځانګړې ښکلا او تهذيبي شائيستګۍ سره سره د لفظونو د زړهٔ پورې استعمال هنداره هُم ده او د ژوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقتونو او هنګامو، قامي فکر او اولسي مسئلو د بیان او اظهار اثرناکه ذریعه هُم ده- د شیرین یار یو خانګړے اسلوب دا هُم دے چې کۀ د ژوند پۀ کړکېچونو کښې هر څومره ظلم جبر او بې انصافي سره مخ شوے دے خو خپل شعر ئې د بې خایه نعرو، چغو او سُورو (ویرویرانو) نه بچ ساتلے دے- هر څو کۀ ورته پۀ دغه لارو، پړاوونو د ناکامۍ او بې وسۍ مخه هُم شوې خو دغه د زړۀ ماتۍ او مایوسۍ قیصې ئې د شعر برخه نۀ ده ګرځولې او شعر ئې د داد عزم او جرأت نه عبارت دے- "اوښکې مشالونه" کښې د قامي فکر، تولنیز ژوند د غُبنتنو، امن او انسان دوستۍ سره سره د مینې هغه لازوال جذبه هُم د شیرین یار لۀ ذاته چاپېره چورلی کومه چې دے د خپل محبوب لۀ پاره لری (لکه چې د انس، جنس، قام، کلتور، ژبې، خاورې او وطن وارو پۀ شکل کښې خپل بیل بیل محبوب لری)- دغه راز شعرونه ئې خای پۀ خای داسې احساسات لری کوم چې د مینې د هر تعلق د ناکامۍ او کامیابۍ دواړو حال وائی او د دۀ د خوږ خوږ ژوند زړۀ نه راوتې جذبو له د سندرو ژبه ورکوی-

شیرین یار د ښۀ شعر لیک او پۀ ادبی لارو چارو د مزل هُنر د چا اُستاد یا کوم ادبی مکتب کښې د ناستې نه نۀ دے زده کړے خو د خُوب نه د خوب تر لۀ پاره ئې د کتابونو، مجلو او اخبارونو هره پانه لټولې پۀ هر څۀ ئې ژور او تنقیدی نظر اچولے او کله چې پۀ عملي ژوند کښې د لمبه لمبه حالاتو سره مخ شوے نو احساس او جذبې ئې اور اخستے او فکر ئې راولاړ شوے دے او هُم دغه څۀ دا دے شیرین یار تر یو داسې خایه رارسولے دے چې د "افغان ګُلونه" او "اوښکې مشالونه" نه پس د پښتو پۀ املا، بحر او وزن هُم کتاب لیکی کوم چې به ډېر زر د لوستونکو د نظره تېر شي څکه به زما دا ویېل بې خایه نۀ وی چې شیرین یار د یو ښۀ زیرک او استاد شاعر سره سره یو ښۀ نثر نګار هُم دے او نقاد هُم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيرين يار خپله تخليق او تحقيق کوی او پخپله ورته په تنقيدی نظر هُم گوری او په نتيجه کښې يوه درسته، ځانگړې او مناسبه کړنلاره خپل قلم او خيال له ټاکی- هُم دغه راز خپل عملی ژوند کښې ئې هُم قدم په قدم د دغه لارې "مشالونه" بل کړی- الله دې وُکړی چې د شيرين يار د قلم او قدم او اوښکو واړه "مشالونه" د دهٔ د روښانه سحرونو زيرے په برخه کړی-

محمد اسرار اتل

آشنا منزل

باغ حرم، لوند خوړ، مردان-

نېټه : د فروری اولنی ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

غزل برخه

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۱	ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوې	۲۷
۲	تا مې کړے عيادت دے	۲۸
۳	دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه	۲۹
۴	بې آبه نهٔ یم چې به آب أخلم	۳۰
۵	دَ خپل خيالونو تماشا جوړؤم	۳۱
۶	کهٔ بلبل لره غُنچه ده	۳۳
۷	دمه شپه کښې هم شوګير يم	۳۴
۸	نهٔ اباسين کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې	۳۶
۹	ياره دَ تا دَ خط او خال خبره	۳۷
۱۰	کوه بُلبُله دَ رنګينو پَسرلو خبرې	۳۸
۱۱	زهٔ چې پهٔ زړونو حکومت کؤمه	۳۹
۱۲	پهٔ کوم سبا آو پهٔ بېګا کښې أوپره شوی نهٔ يُو	۴۰
۱۳	لره سا به مې پهٔ سا شی	۴۱
۱۴	رضا پښنه دَ تقدير شی	۴۳
۱۵	ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده	۴۴
۱۶	چرته دے همرا زما لهٔ خوا تلے	۴۵
۱۷	ته کهٔ پهٔ لر آو کهٔ پهٔ بَر اوسېږې	۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۱۸	کهٔ تر ځنګه مې شباب دے	۴۷
۱۹	څو کهٔ یو مو پهٔ لاز زغل دے	۴۸
۲۰	عمارت دَ مال او سر پکښې معدُوم دے	۴۹
۲۱	زهٔ نېږولے ستا دَ مینې پهٔ قصُور یم	۵۰
۲۲	ښکلے یار پهٔ مښن زړهٔ مې خبر کوم دے	۵۱
۲۳	ارمانونه سبزه زار دے	۵۲
۲۴	یو لهٔ زلفو دې شبخون دے	۵۳
۲۵	داسې نَه چې بې تالاش آو بې تدبیر یم	۵۴
۲۶	څوک به سبورے و ته هم ئې قریب نهٔ کا	۵۵
۲۷	چخنې شوے چې دَ پښو لاندې دستُور دے	۵۶
۲۸	دَ بُلبُل خوږه نوا یم	۵۷
۲۹	ځنګ سَره سَره غرمه	۵۸
۳۰	زهٔ پهٔ سترګو دَ شعور هسې بینا یم	۵۹
۳۱	روح مې کومې بلا وُړے دے هر چا زُده	۶۰
۳۲	جمعیت مې خور کاکل دَ لَیلا یوسې	۶۱
۳۳	استقبال ئې لاس پهٔ نام دَ خط رقم ته	۶۲
۳۴	وینښ ادراک لهٔ تغافله رابېدار کړم	۶۳
۳۵	ستا دا یو هسې انتشار وژاړم	۶۴
۳۶	تغافل دې دومره زیات شو	۶۵
۳۷	چې ماضي باندې خپل حال ږدی	۶۶
۳۸	چې ښهٔ یار دے کنار هسې	۶۷
۳۹	کهٔ دې خلهٔ زما پهٔ خلهٔ شی	۶۹
۴۰	تا نیولے خپل ډګر دے	۷۰
۴۱	للمه، دشته، سم او غر پیکه پیکه دے	۷۱
۴۲	ډېر کهٔ منزل ته مو مزل وُنهٔ کړهٔ	۷۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	ورومبۍ مصرعه	مخ
۴۳	سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا	۷۳
۴۴	خندِ و خار دے، کندکپر دے	۷۴
۴۵	ستا پهٔ عشق کښي چې بدنام دے	۷۵
۴۶	نهٔ خپل ځان وَ ته پهٔ ځنګ یم	۷۷
۴۷	څو چې پهٔ شپه دې اوربل خور نهٔ شي	۷۸
۴۸	دَ ښائستونو دَ منظر خبرې	۷۹
۴۹	تا کهٔ وړک دې خُوږ نظر کړهٔ	۸۰
۵۰	هر یو خیال چې مې حَسین دے	۸۱
۵۱	دَ شوخو سترګو مست نظر خوږېږي	۸۲
۵۲	چې راپېښه جُدائي ده	۸۳
۵۳	دَ اهونو کهٔ طوفان دے	۸۴
۵۴	تنهائي ده، ځان ځاني ده	۸۵
۵۵	نرۍ شونډې کهٔ دې پاڼې دَ ګُلاب دي	۸۶
۵۶	مست خَراب دې چې دَ سترګو پهٔ صهبا دے	۸۷
۵۷	ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے	۸۸
۵۸	خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لر او بر ږدي	۸۹
۵۹	یو سکوت دے، خاموشي ده	۹۰
۶۰	دَ اُلفت پهٔ هر یو راز او بِنا زده دے	۹۱
۶۱	چې دَ ښکلو تِکانه دهٔ	۹۲
۶۲	خلاص دَ زلفو ئې زندان شي	۹۳
۶۳	راستنه هسې ایام شي	۹۴
۶۴	پهٔ چا کله دومره ګران یم	۹۵
۶۵	هغه سپرلے ستا دَ نظر لتۀوم	۹۶
۶۶	پهٔ خپل آب باندې پوره ده	۹۷
۶۷	څوک دې زُلفې څوک مژګان دي	۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۶۸	دَ یار یاد کهٔ زورور دے	۹۹
۶۹	تل زما دغه دُعا شي	۱۰۰
۷۰	کهٔ پهٔ دَم او پهٔ دُعا شي	۱۰۱
۷۱	اضطراب او دَ سکون خبرې کېږی	۱۰۲
۷۲	دَ مهتاب هسې رڼا دے زما یار	۱۰۳
۷۳	لکه ګُل ئې نزاکت دے	۱۰۴
۷۴	دا یو څهٔ رنګ له نګار دے	۱۰۵
۷۵	شرک دَ زلفو کښې فنا شم	۱۰۶
۷۶	کهٔ ښائست کښې غېرت وے	۱۰۷
۷۷	ما زده – چې زما شام او سحر تلے	۱۰۸
۷۸	لېونتوب کهٔ مې شُهره شو	۱۰۹
۷۹	څهٔ به پاتې دَ زړهٔ دم وی	۱۱۰
۸۰	هغه سترګو وَته بیا سترګې پهٔ لاریم	۱۱۱
۸۱	دَ یارانو محفل خور دے	۱۱۲
۸۲	څو مئېن دې فرزانه دے	۱۱۳
۸۳	اور ئې پای نهٔ تر سر واخست	۱۱۴
۸۴	غم پهٔ زړهٔ کهٔ دَ جانان شته	۱۱۵
۸۵	دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا یم	۱۱۷
۸۶	درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا یم	۱۱۸
۸۷	دَ مرام پهٔ خوشې لاره یک تنها تلو	۱۲۱
۸۸	خپل نظر لره رڼا یم	۱۲۲
۸۹	خود وَتلے لهٔ شعور یم	۱۲۴
۹۰	څو دا اوښکه مې سره ده	۱۲۵
۹۱	لکه دَ پرخې وربدلے نهٔ شې	۱۲۶
۹۲	نهٔ پهٔ ما او نهٔ پهٔ تا یم	۱۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمبر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۹۳	دَ صحرا دَ هر يو ګُل سپورے دَ سر شي	۱۲۸
۹۴	دَ اغيار لره اغيار يه	۱۲۹
۹۵	دَ غل نوم دلته سرکار دے	۱۳۰
۹۶	خوند دَ مازيګر اَو سحر چرته دے	۱۳۱
۹۷	دي انصاف ستا دَ "قانون ته" !	۱۳۲
۹۸	چي کاته دي هومره نور شي	۱۳۳
۹۹	ستا دَ وعدي غُندي اوپره خبره	۱۳۴
۱۰۰	هغه ډکه دَ وسواس شپه مي سبا کړه	۱۳۵
۱۰۱	بَهانه کۀ دي پخه شي	۱۳۶
۱۰۲	ما دي کاکل هسي تار تار ؤليدۀ	۱۳۷
۱۰۳	چي لۀ وخته ناخبر يي	۱۳۸
۱۰۴	ستا دَ کلي ښۀ احوال دے	۱۳۹
۱۰۵	ستا هغه نظر به وي	۱۴۰
۱۰۶	ما پۀ خوب کښي ستا دَ وصل امکان ؤليد	۱۴۱
۱۰۷	"روز و شب" به دي بيان کړم	۱۴۲
۱۰۸	زۀ به څۀ وينمه چري دَ چا سترګي	۱۴۳
۱۰۹	لار کښي دَ مقتل کۀ اودرېدلے يم	۱۴۴
۱۱۰	دَ خزان دَ آمد کُوکي پۀ بهار کړي	۱۴۵
۱۱۱	عام و خاص وته معلوم شوم	۱۴۶
۱۱۲	چي فنا مي لۀ نظر شوي	۱۴۷
۱۱۳	څومره چي خَبرانه ده	۱۴۸
۱۱۴	پت پالم، وفا کؤم	۱۴۹
۱۱۵	څو لکه پخوا نۀ شي	۱۵۰
۱۱۶	هره کريکه به اذان کړم	۱۵۱
۱۱۷	کۀ دي زړۀ دَ التفات شي	۱۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ	وړومبی مصرعه	شمېر
۱۵۳	ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوږ زړۀ	۱۱۸
۱۵۴	خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده	۱۱۹
۱۵۵	هلۀ ما ته به همکار شې	۱۲۰
۱۵۶	څوک چې لولپه نۀ شي	۱۲۱
۱۵۷	تۀ زما فکر او خیال زده	۱۲۲
۱۵۸	ما نه مې نظر دے ورک	۱۲۳
۱۵۹	دربغه یو پۀ زړۀ ماښام	۱۲۴
۱۶۰	دَ درد و غم او اذیت قیصه ده	۱۲۵

(نظم برخه)

مخ	عنوان	شمېر
۱۶۲	امن او ښکلا	۱۲۶
۱۶۳	ازادي او وطن	۱۲۷
۱۶۴	اے دربغه!	۱۲۸
۱۶۵	خدایه ! (دُعا)	۱۲۹
۱۶۷	ځواني	۱۳۰
۱۶۸	دَ وخت لَیلا	۱۳۱
۱۶۹	ګران مشر اجمل خټک ته	۱۳۲
۱۷۲	پوره په هر کالی	۱۳۳
۱۷۵	ما ته یاد شې اے وطنه!	۱۳۴
۱۸۳	آه — نجات	۱۳۵
۱۸۷	مشر نخو خان ته !	۱۳۶
۱۹۰	نوحه	۱۳۷
۱۹۲	تخیل	۱۳۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	عنوان	مخ
۱۳۹	هغه او زه	۱۹۳
۱۴۰	دَ بُلبُل ناله	۱۹۴
۱۴۱	آه ----- دروند پښتونه!	۱۹۵
۱۴۲	حالات او باور	۱۹۶
۱۴۳	وطنه ----- خو!	۱۹۷
۱۴۴	دَ استعمار دلال ته	۱۹۹
۱۴۵	ږنه اوښکه او دَ پښتني لېلا په نوم	۲۰۰
۱۴۶	ښکلی دَ خپل کلی	۲۰۱
۱۴۷	قطعې	۲۰۸-۲۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوايه چې!

الله په ذات تنها دے
هر چا نه بې پروا دے

نهٔ دهٔ ځوک زېږؤلی
نهٔ دے لهٔ چا پَېدا دے

په سِنيال دَ دهٔ ځوک نيشته
دے يو دے اَو يکتا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـهٔ خپـل ځـان هـزار داسـتانه
سـارينده او نـهٔ پـهٔ چنـګ يـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساس

دَ یارانو ترون غواړو
مُدام مرګ دَ بېلتون غواړو

دَ مرګ کُومی کښېږي هم یاره!
سرګرمي دَ ژوندون غواړو

دَ جرس پهٔ هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غواړو

دَ ښائست همه شهرت له
یو هنګام دَ جنون غواړو

اننګو دَ "نن سبا" کښې
بیا سُرخي دَ پرون غواړو

شیرین یاره! پهٔ هر حال کښې ---!
مګر خَیر دَ پښتون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوي
تا راته دَ سترګو دَ صُهبا ؤوي
درست لهٔ سر آو ماله درته تېر ځېني
مونږه دې محفل کښې پهٔ سر بيا ؤوي
عقل، فهم، فکر لهٔ ما ورک هسې
بيا دې نظرونو کښې پهٔ غلا ؤوي
راغلې عيادت له مې؛ خو وژنې ما
ډېره پهٔ تمهيد کښې دې دُعا ؤوي
وُورى تندرونه پرې باران پهٔ خېر
حال مې دَ ګُلشن راته صبا ؤوي

ستا کارهٔ بانهٔ هُم دا رَوِش لرى
تا چې شيرين يار پسې پهٔ شا ؤوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا مې کړے عيادت دے
يقيني زما شامت دے
پروادار ئې دَ خلقو نهٔ يم
خو دَ مينې يو عادت دے
کړم ئې خلاص لهٔ هره غمه
ستا يو غم راعنايت دے
دَ پټکی پهٔ ترل نهٔ وُو
هغو کړے امامت دے
خپل خوارهٔ اجزاء راټول کړه
ستا لهٔ مخه عبارت دے

يار حساب دَ بوسې غواړي
شيرين يار باندې قيامت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه
دَ چمن اَو دَ صبا خبرې ؤکړه
مخ اَو زلفو څخه بیا خبرې ؤکړه
دَ سبا اَو دَ بېګا خبرې ؤکړه
دَ ښائست دَ نزاکت ستائینه ښه ده
ولې دا چې دَ حیا خبرې ؤکړه
دَ رنګونو هغه ډک ماښام تالا دے
اے واعظه! اوس پهٔ سا خبرې ؤکړه
پهٔ هَیبت دَ سپینو تُورو کا وارونه
بیا دَ لېچو دَ ادا خبرې ؤکړه

بیا به څهٔ وی چې ایام پهٔ اختتام وی
شیرین یار ته شه پخلا؛ خبرې ؤکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې آبه نهٔ يم چې به آب آخلم
ياره! لهٔ تا دَ سوال ځواب آخلم
هر يو عنوان دَ تا لهٔ باب آخلم
زهٔ انتساب لهٔ خپل نصاب آخلم
پهٔ هغه زلفو، هغه مخ مې قسم
لهٔ "روز و شب" حساب کتاب آخلم
سرو اننګو دې خولې وُنيؤلې
خنګ انتقام پهٔ آب و تاب آخلم
واعظه! دومره پهٔ شتاب وُلې يې
ايله قدم دَ خپل شباب آخلم
کله ساقي، کله واعظ رادرومي
چرته تسبې، چرته شراب آخلم

شيرينه ياره! شمله جګه لرم
پهٔ دې عتاب کښې دومره تاب آخلم

۲۰۰۲_۱۰_۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل خیالونو تماشا جوړؤم
څو تصویرونه د اشنا جوړؤم

مینا تر خلې کا چې جُوته شي شراب
سِهل ترکیب سره صُهبا جوړؤم

ما وې: سبوا د دیدن تنده شوه؛ لا
تا وې: مېدان د کربلا جوړؤم

ما وې: د زلفو مخ نیوے ئې ؤکړئ
تا وې: لهٔ سترګو بلا لا جوړؤم

لکه بُلبُل چې زابلی پسرلی
اوس به یو هغه رنګ نوا جوړؤم

۳۰_۱۰_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زما چې ګرېوان څیرې ګُلان
لهٔ خپل شیؤنه به ثنا جوړؤم

سپرلیه! بوټي پهٔ ګودر ؤنوله
خپلو دردونو له دوا جوړؤم

شاړو حجرو کښې مې ډیوې بلؤم
هغه جرګې به درته بیا جوړؤم

توښه دَ زیست مې خط او خال دَ اشنا
تورو تیارو نه هُم رڼا جوړؤم

ستا دَ وعدې غُندې یَو رِزم هَمه
پهٔ هر بېګا کښې خپل سبا جوړؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ بلبل لره غُنچه ده
نو پتنګ لره ډیوه ده
خوا دې ما باندې پوره ده
دَ پټکی بنکلا شمله ده
تهٔ غَره اوسه پهٔ حُسن
زما هُم دَ عشق نشه ده
دې خیالونو لېونو له
ستا پهٔ مخ جوړه غرمه ده
تر دا هسې بانهٔ غشو
څهٔ نَشه، څهٔ حوصله ده!

خط او خال، لب او رخسار ته
مشاطه پهٔ تماشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمه شپه کښې هُم شوګیر یم
ستا دَ زلفو چې اسیر یم
دَ وَفا دستار تړلے
دَ پښتو دَ ملک سفیر یم
سمه، غرهٔ به سره یو کړم
دَ وحدت هغه بهیر یم
کله پرېوځم، کله پاسم
پهٔ تخریب او پهٔ تعمیر یم
دلداری؛ خودداری یوړه
تا ته څهٔ ښکارم، حقیر یم
زهٔ پهٔ غُښته لهٔ چا کله!
شته من یاره! خو فقیر یم
لوګے ستا لهٔ یو نظره
پهٔ حلقه کښې بې نظیر یم
ستا رضا شی راحاصله
پهٔ تلاش او پهٔ تدبیر یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ تلاش او پهٔ تدبير يم
خو کړلے خپل تقدير يم
خو مقصوده ستا رضا ده
پهٔ حرم او نهٔ پهٔ دير يم
چې کا يون دَ يار پهٔ لوری
دَ هغهٔ قافلې مير يم
هم هغه راپورې خاندی
چې ئې زهٔ دَ غم پهٔ وير يم
"يو بلبل دَ ګل ثنا کړه"
ستا دَ هغه خوٓب تعبير يم

غُټې غُټې زلفې وينم
شيرين ياره! ډېر زهير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ اباسین کوی اوس ما ته پۀ چپو خبرې
نۀ پېغلې جُونه پۀ ګودر کښې پۀ منګو خبرې
هلته پۀ بڼ کښې اواز نۀ کا کوم طوطی آو مېنا
دلته مَیره کښې خرْاړه نۀ کا پۀ شپېلو خبرې
دَ حُجرې ګټ کښې نۀ منګے کا، نۀ رباب دَ مُطرب
دَ زیر او بم سره څلمو ته دَ زړګو خبرې
هغه دَ ژوند دَ رنګینیَو کاروان چرته تللے
پۀ خُلۀ چې نۀ راولی بېَرته دَ راتلو خبرې
هغه نګهت، هغه ګُلشن او بېدل دَ بورا
یاد دَ ماضی شو دې وطن کښې دَ سپرلو خبرې
ګُل دَ لاله هُم چرته تورو خاورو ؤخوړلو
نۀ دَ غاټول ؤکړې بیا پُولو آو پتهو خبرې
دَ چاپېریال وجود لمبه دے ترې لوخړې خېژی
دَ ژوند سلګی دی؛ ما ته کاندی پۀ زېبرګو خبرې

دَ اوږو سترګو نظر وړے مې بنائست دَ حیات
کړه شیرین یاره! اوس دَ زړونو سپېلنو خبرې

۲-۱۱-۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره دَ تا دَ خط او خال خبره
زما دَ حال او استقبال خبره
زما دَ عشق، ستا دَ جمال خبره
نۀ ده څۀ دا دَ اشتعال خبره
ګڼې نو تا خبره وړانه کړله
جوړ وو محفل، وه دَ مثال خبره
یار دَ قدرونو پۀ رموز کښې وایی
نۀ کا پۀ بام او پۀ دېوال خبره
ستا پۀ محفل کښې څومره ډېره وشوه
یو دَ شړې او بل دَ شال خبره
خبره یو وه؛ خو څوک پوهه نۀ وُو
ما کړه دَ دام او دي دَ تال خبره

حُسن وحدت دئے؛ بیا مې وچېړله
دَ سمې، غرۀ دَ اشتمال خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوه بُلبله دَ رنګینو پَسرلو خبرې
هغه دَ عېش او دَ عشرت دَ ورځو شپو خبرې
غواړم ګُلشن کښې دَ نګهت دَ ګډېدو خبرې
بیا دَ بورا دَ بنېدو اَو دَ غُنچو خبرې
مُطربه راشه! دَ حجرې په ګُټ کښې بیا وُچبېږه
په زیر و بم کښې دَ تارونو، په نغمو خبرې
ساقي چې راشي نو واعظ دې هُم دفتر وُسپړي
دَ هر یو ګُوټ سره به اَورم دَ توبو خبرې
زړهٔ مې ډېر وُغواړي لهٔ ځانه دَ وَتو خبرې
بس خو؛ رامخکښې شي دَ شرم اَو پښتو خبرې
ښایي سړي وُکړي تر منځه دَ سړو خبرې
ملک دَ پښتو دے دلته وُشي په جرګو خبرې
راوي! ښائېست ته دَ حیات وُکړه په زوره زوره
دَ مئینانو، لېوانیانو دَ جذبو خبرې

چې په حُرمت دَ ګُلستان ئې سر و مال کړهٔ فدا
ستا شیرین یار به تا ته وُکا دَ هغو خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې پۀ زړونو حکومت کؤمه
بیا څۀ خطر دَ بغاوت کؤمه
لُسته دَ مخ دَ عبارت کؤمه
دَ بغاوت چې حمایت کؤمه
دا دَ خوبانو محبت کؤمه
کۀ دَ بُتانو عبادت کؤمه
ملګرې ځان سره څو اوښکې لرم
دَ تیږې زړۀ چې عیادت کؤمه
ستا دَ یارۍ خوارۀ هُم هسې عدم
پۀ درمسال کښې مُشقت کؤمه
غَرض دَ تا سره دَ زیست دے اشنا!
څۀ؟ محبت کۀ قومیت کؤمه

اُودۀ بانۀ ئې څۀ راؤلړزؤل
لۀ خَوَرو زلفو شکایت کؤمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ کوم سبا اَو پهٔ بېګا کښې اُوېره شوی نهٔ یُو
ستا دَ وعدې غُندې خو ښه ده! کچه شوی نهٔ یُو
ستا دِ هر یاد سره تر عُمره مو یاری پاللې
خپله تپه کښې لکه ستا بې پته شوی نهٔ یُو
ستا دَ نظر دَ پلوشو لهٔ متازَیه توبه!
ښه ده ذره غُندې چې مونږ بې ډکه شوی نهٔ یُو
ساقی ګُل فامه! ببرته راشه اَو کاسې ډکې کړه
تا ته دا چا وې؟ چې توبو نه توبه شوی نهٔ یُو
ستا دَ څو اوښکو پهٔ ترمکه به راژوندی شو اشنا!
څو پهٔ باران دَ بهارونو تازه شوی نهٔ یُو
هسې به تل دَ وخت دَ ناوې لهٔ مخ اَخلُو پلَو
څو دَ اجل دَ درندې چې لُقمه شوی نهٔ یُو
دا خو اتل ده چې به مُومُو لهٔ جانانه وصال
مونږ لهٔ پخوا چرې دَ ځان پهٔ زېرمه شوی نهٔ یُو

شیرینه یاره! دَ مرام لَیلا به نهٔ شی پخلا
څو پهٔ انګن کښې دَ حجرې چې جرګه شوی نهٔ یُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړه سا به مې په سا شي
کهٔ اشنا مې خوا په خوا شي
چې دې لاندې تر قدم شو
په جهان به سربالا شي
خلک جوړ به لرغونی وي
کهٔ په دم آو په دوا شي
زهٔ آو تهٔ سره فريق يُو
فَيصله به مو په چا شي
ساقي! وار کښې خطا نهٔ شې
چې مستان دې وارخطا شي
لهٔ دې هسې لا چارِيَه
هره چاره ناويسا شي
دَ سفر توښنه هُم دا ده
چې دوه سترګې دې بينا شي
زما سترګو وَته کسه
چې خپل عکس درته ګويا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ هوا دَ وخت تکيه ده
نهٔ پهٔ ما شی، نهٔ پهٔ تا شی

اَزاله مې دَ زړهٔ ؤکړه
چې خبره خو صفا شی

لېونے دَ مينې څهٔ زده
چې روا، کهٔ ناروا شی

تاوده وينه دَ ځوانۍ وی
ابتدا کښې، انتها شی

تورې زُلفې ګُورې ستايَم
رفعه، دفعه به بلا شی

شيرين ياره! وار دَ چا دے؟
دَ بانهٔ غشی ادا شی

۳_۱۱_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضا پېښنه دَ تقدیر شي
نهٔ ترکیب اَو نهٔ تدبیر شي
دَ روزګار لهٔ دامه ووځي
دَ زلفانو چې اسیر شي
پهٔ روزګار کښې ږی مَترُوکه
پهٔ یارۍ کښې ناګزیر شي
لهٔ فلکه خپلې بَرْخې
څوک امیر اَو څوک فقیر شي
دَ وختونو لهٔ پېرزوینه
څوک اتڼ اَو څوک پهٔ ویر شي
چې دَ خیال ځانګونه مات وي
نو به څنګه هواګیر شي
دَ بانهٔ پهٔ تېرهٔ ځُوکو
دَ مئېن دَ سینې څیر شي

مړاوې سترګې دَ یار وینی
شیرین یار ځکه دلګیر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده
زمونږ ډېره بې وسی ده
دَ اُمېد دَ هر يو ګُل مې
پهٔ درون سينه زخمی ده
پهٔ مثال دَ اورکی مو
پهٔ خپل سر راهنمائی ده
ستا دَ سترګو و شوخی ته
څهٔ مستی، څهٔ بې خودی ده
څهٔ بې سره زمانې ته
خودسری او سرلوړی ده
چې دې نهٔ ؤرسی فهم
"چُپه خله کښې بهتری ده"

دا بيان مې وزن دار دے
دَ مفهوم ئې روانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته دے همرا زما لۀ خوا تلے
ځم پسې کۀ هر لوری اشنا تلے
ښکلے مې دَ خنګ نه پۀ خندا تلے
هاغه دے - - -! بیا زړۀ جوړې زما تلے
خلې ته دَ آجل ئې کله زۀ پرېږدم
زړۀ لکه ماشوم رانه پۀ غلا تلے
ما وې عقل، فکر مې تا وُړے دے
لا صبر، سکون پرې نه سبوا تلے
هرې حادثې ته چې تَتېر نبوی
هغه هُم دَ ښکلو پۀ ادا تلے
څوک چې پۀ نوا دَ وخت شَنوا نۀ شی
ستا لۀ دره هُم نو بې نوا تلے
شپو نه مې دَ ژوند؛ خوبونه تلی دی
داسې ئې دَ زلفو پۀ سودا تلے

بَلې پۀ مزار ئې دَ یاد شمعې ږدم
ما نه مې ارمان ډېر پۀ ژړا تلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ کهٔ پهٔ لر او کهٔ پهٔ بَر اوسېږې
یاره! زما دَ زړهٔ پهٔ سر اوسېږې
تهٔ پهٔ بولان کهٔ پهٔ خیبر اوسېږې
لهٔ ما به ولې ناخبر اوسېږې
دَ تور کاکل حقدار به ؤنهٔ ګرځې
څو ئې لَمن کښې دَ تور غر اوسېږې
وایه! دَ زلفو او دَ مخ دې قسم!
پهٔ روز و شب کهٔ مې خبر اوسېږې
دَ اننګو تر څوکو راغله سُرخې
وائې: لهٔ ما به پهٔ خطر اوسېږې

دَ هوسۍ سترګو لهٔ زمرې نظره
شیرینه یاره! ډېر اوتر اوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ تر ځنګه مې شباب دے
خو پهٔ ترخ کښې مې کتاب دے
دا انجام ستا دَ عتاب دے
چې اغاز زما دَ تاب دے
سیند دَ اوښکو کښې مې ډوبند
یو ګوهر، مګر نایاب دے
دغه ستا دَ سترګو اوښکې
دا هُم سیند، خو بې پایاب دے
ستا تر هسې رنړې اوښکې
کهٔ ګوهر دے، خو کریاب دے
ستا دَ زلفو پهٔ سودا کښې
وُرک دَ شپو نه زما خواب دے
ستا تر غږ ساریندہ هیڅه
هُم دا هسې چنګ، رباب دے

شیرین یار دې پرې هُم زْده کړه
څهٔ حساب دے، څهٔ کتاب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کهٔ یو مو پهٔ لار زغَل دے
خو نظر مو سره بېل دے
یَو یَو خاپ دَ تېر کاروان وو
ما پرې اېښے باندې پَل دے
دَ ښکلا "مرد مېدان" دے
هر یو خیال زما اَتَل دے
زړهٔ کهٔ لویٔ لهٔ یوې خولې کړې
ښهٔ دَ زړهٔ پوره بَدل دے
دَ کاکل څړی به سر کا
زما فکر کله شل دے؟
چې زهٔ ستا شم، تهٔ زما شې!
دَ هر سوال هُم دا یو حَل دے

شیرین یار ته به پخلا شي
دغه امر اوس اټل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارت دَ مال او سر پکښې معدوم دے
مونږ ګټلے پۀ دا ښار کښې بلا نوم دے
دَ ښائست ئې پۀ حلقه کښې څومره دُهوم دے
بیا پۀ حال دَ لېونیانو څوک معلوم دے
ما خو کړې لۀ اَزله ستا ثنا ده
ما به کله پۀ تا یاد کا؛ طالع شُوم دے
کا لۀ ښکلو دَ وفا اَو دیدن طمع
کټوری لۀ زاڼو غواړی؛ زړۀ ماشوم دے
سپېلنې غُندې لوګے ئې لۀ وعدو شم
ډېر دَ پېو ئې رخسار دی، پۀ خلۀ اُوم دے
هر سحر مې ستا پۀ مخ باندې محیط دے
هر ماښام مې ستا کاکل څخه موسُوم دے

پۀ ټولی کښې دَ همزولو داسې وایی
شیرین یار مې لېونے دے، ډېر معصوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ نیؤلے ستا دَ مینې پهٔ قصور یم
سر دَ دار باندې ختلے یم منصور یم
دَ جنت حُورې دې واړه لاس پهٔ نام کا
سربازانو ته حلقه کښې پهٔ ظهور یم
داسې مهٔ وایه! چې تهٔ به لهٔ ما هېر شې
کهٔ لهٔ تا پهٔ بل دیار یم ښخنې دُور یم
هلته سُوے دې دے حُرمت دے تندرونو
دلته زهٔ هسې بې آبه یم، بې نُور یم
بنهٔ سامان دې دَ "سر ښخې" هر څو ما کړهٔ
ولې بیا دې هُم حلقه کښې نامنظور یم
شامدام لهٔ جفاکارو پامالېږی
بنهٔ آګاه پهٔ سر او مخ دې دَ دستور یم

کهٔ دَ یار پهٔ نوم مې وژنې؛ تور ئې اخلم
لهٔ دې اخوا شیرین یاره! "بې قصور" یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلے یار پهٔ مئېن زړهٔ مې خبر کوم دے
دَ ښته مَنو پهٔ خوارانو نظر کوم دے
چې شوخی دَ پَیمانو ده پسې وُرکه
دَ شفق دَ سُرخئ ډک مازیګر کوم دے
دواړه لاسه مې ورکړی دی ګرېوان کښې
اوس دَ ګُل دَ خنداګانو سحر کوم دے
هر پرواز دَ بلندئ ته مې زړهٔ کېږی
خو دا توان مې پهٔ غوخ شوی وزر کوم دے
ډېر غمونو سر تر پایه کوره کړے
زما نهٔ زده چې لَر چرته دے بَر کوم دے
زړهٔ به څهٔ دَ منصفانو پهٔ در یوسم
دلته تول نو دَ انصاف برابر کوم دے

شیرین یاره! دَ دې وخت لَیلا هُم ستا ده
خو زور متهو کښې اَو ګُتو کښې زَر؛ کوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمانونه سبزه زار دے
اُمېدونه نوبهار دے
دَ وخت زُول پهٔ کومه راورېم
خَیر دے! دې خوا مې هُم کار دے
رسی‌ٔ زلفو ئې کار ؤکړهٔ
اوس دَ غشو بانو وار دے
ستا کاکل پهٔ سر ختلے
زما هُم پهٔ سر دستار دے
لکه زلفې دې اُوږدې دی
زما هومره انتظار دے
لکه زلفې دې خوَرې دی
دَ خیال هسې انتشار دے
وایه! اوس نو یاری څهٔ ده؟
یو غَرض، یو کاروبار دے

شیرین یاره! یار بخیل دے
یا نصیب زمونږه خوار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو لۀ زلفو دې شبخون دے
بل لۀ سترګو دې ساتون دے
زور پۀ لاس او دنيادار شي
مُسَلم هغه مجنون دے
جرس خپله سينه سره کړه
پاسه پورته شه! پاڅون دے
ستا پۀ ذکر، ستا پۀ فکر
سر مې اېښے پۀ زنګون دے
ستا پۀ سترګو کښې ځلېږي
زما هسې ځيګرخون دے
پۀ مخ اوښکې بوړکۍ دي
هُم تنهاکې مې لړمون دے
ستا پۀ در چې تمامېږي
پۀ دا لارو زمونږ يُون دے

پۀ پُښتنه به مې راشي
شيرين يار خو مې پښتون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې نه چې بې تالاش او بې تدبير يم
خو بس دا چې زۀ کړلے خپل تقدير يم
هومره مخ به دَ هوا ګوزار ته نيسم
څو مې دم دَ وزر شته دے هواګير يم
دَ سينې کچکول مې ډک لۀ ملغلرو
زۀ پۀ غُبنته لۀ چا نۀ يم څو فقير يم
خدایْ راکړے ډېر دولت دَ قناعت دے
زۀ پۀ دا لۀ بادشاهانو زيات امير يم
لکه يار چې مې دَ زړۀ دَ رنځ دوا ده
داسې زۀ ئې هُم "سر څنې" له اکسير يم
پۀ ټولې دَ سُهېليو کښې "خلۀ راکړې"
پۀ حلقه کښې دَ همځولو بې نظير يم
بې لۀ ما به وی دَ ښکلو خوا نيمګړې
دَ شملې غُندې پتکی له ناګزير يم

ستا دَ زلفو ياد مې نۀ پرېږدی وَ خوب ته
لا تر هاغه به شوګير يم څو اسير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثوک به سپورے و ته هُم ئي قريب نۀ کا
خدای دې ثوک پۀ دې وطن کښې غريب نۀ کا

تا پۀ تبغ دَ نظر هغه ادا کړے
چې دارُو مې پۀ يو ښار کښې طبيب نۀ کا

چې دې "وار" راغلے نۀ وی؛ "وار ئې تېر شی"
ثوک دې طمع لۀ يو داسې نصيب نۀ کا

زۀ او يار دومره قريب يُو چې يَو تن شُو
پۀ دا څۀ شی؛ اعتراف کۀ رقيب نۀ کا

خَمې وروځې، لک بانۀ او تاوې زلفې
هسې مړ يم؛ يار دې دومره ترکيب نۀ کا

شيرين يار دې ډېر آداب دَ ادب پالي
اعتراض وربانديې څکه اديب نۀ کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چخښې شوے چې دَ پښو لاندې دستور دے
هر سړے دَ قلمرو خُني مفرور دے
مُنصفان که هر څهٔ وکا؛ لاس پهٔ خلهٔ کا
دَ انصاف غُبنتنه هُم دلته قصور دے
دَ دې دهر محرومان دی څو به شمارم
کوم کسبی دے، کهٔ دهقان اَو کهٔ مزدور دے
دَ ظالم ذَ عمر هم درازی غواړی
هر مظلوم زما دَ ښار خومره مجبور دے
څهٔ به وايم کهٔ پهٔ دم اَو دوا روغ شی؟
لهٔ دې رنځه چې جوړ شوے اوس ناسور دے
لاعلاجه چې هرکله درد دَ غاښ شی
اخستلے هر طبيب پسې آمبور دے

پهٔ مَيدان کښې دَ عمل اوسی بې تُورې
شيرين ياره! هر سړے پهٔ خلهٔ باتُور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبل خوږه نوا یم
کهٔ مې آورې ستا ثنا یم
سر دَ دار باندې دې ستایم
غُخې ژبې نه ګویا یم
لهٔ پېرزو دې ناآشنا یم
ستا یو هغه رنګ اشنا یم
دَ طاقت پهٔ زېرمه نهٔ یم
چې دَ زړونو شهنشا یم
دَ زمان پهٔ ګُتو پوهه
اګاهو لهٔ وخت پَیدا یم
هر سبا، بېګا مې تهٔ ئې
تمام عمر لره ستا یم
دا دې چاره او پېشه ده
کهٔ نېوٓلے دې هُم دا یم

شیرین یاره! سوال خو دا دے؟
چې پهٔ څهٔ خطا سزا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خنګ سَره سَره غرمه
چرته ده تاوُده غرمه
زهٔ یو لبونے مئین
خوښ یمه پهٔ سُره غرمه
ستا دَ بانهٔ سپوری ته
بیا کوی دَمه غرمه
ستا پهٔ تیارهٔ زلفو کښې
ما ته لګه شپه غرمه
څار دَ مرهٔ کاتهٔ نه دې
څومره شوه اُوده غرمه
مخ دې لګه سُور شو چې
بیا خوَله خوَله غرمه

ستا لهٔ شیرین یاره زده
خنګ شو لولپه غرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بینا یم
اوس پخپله خپل نظر لره رڼا یم

ستا جنون کښې لۀ مجنون تلے پۀ هُورته
تۀ دروغ هرګوره مۀ ګڼه رښتیا یم

تۀ نظر کښې دې لَرې دَ زړۀ رازونه
زۀ هم تل دَ خپلو سترګو نه ګویا یم

زۀ مئین یم اَو روزګار لرم دَ مینې
نور به څۀ وایم چې هاغه یم اَو دا یم

انتشار منې دَ زړۀ لا هومره زیاتیږی
خورو زلفو ئې زۀ وړُے پۀ سودا یم

یار دې خپل مرؤرتوب لۀ مینَخه یوسی
شیرین یاره! زۀ پۀ خپله خلۀ پخلا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح مې کومې بلا وُړے دے هر چا زړه
پۀ دې ښار کښې هر دانا او نا دانا زړه
مینه هغه رنګ له کار دے؛ خوامخوا زړه
هم بادشاه دَ زمانې او هُم ګدا زړه
پس قدمې لۀ پیش قدمۍ وی بلا ګرانه
داسې مۀ ګڼه! چې بېرته تلۀ اوس ما زړه
تۀ ښېبوه دَ خشم ؤکړې، زۀ دَ مینې
خپل خپل کار دے؛ دَ تا هاغه، زما دا زړه
لېونې خو پۀ زورنو لا ورانېږی
سر دَ دار باندې مو ترپې هُم نڅا زړه
دا خو ستا غمونو نۀ يم زۀ پرېښوولے
ګڼې ډېره مې خندا او مشغولا زړه

پۀ يو تېکی کښې دوه تورې نۀ ځايېږی
شيرين ياره! چې انا زړه؛ څۀ اشنا زړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمعیت مې خور کاکل دَ لَېلا یوسی
لکه خوب پهٔ شپه کښې؛ توره بلا یوسی
زړهٔ پهٔ دواړه لاسه نېؤم؛ دَم پرې چُف کړم
خداې زده؟ ښکلے ئې پهٔ کوم هُنر بیا یوسی
عشقه! ما هُم هسې تېر لهٔ خندو خار کړه
لامبوزنی مل اُبو کښې پهٔ شا یوسی
دَ یعقوب غُندې مې زړهٔ وَ ته غم پرېوت
دا یوسف به مې دَ سترګو رڼا یوسی
دا منمه: حې پُرسان له به یار راشی
عزرائیل چې زما روح پهٔ سما یوسی
بیا دَ قبر پهٔ خزو مې اوښکې توی کړه
دَ زړهٔ خیرے به دې ډېره ژړا یوسی
خلقو وې به: اجل مَل ئې دَ نظر دے
ما ګڼله کله؟ سترګې به ما یوسی
عقل خام شی،. ادراک شل او فهم ړوند شی
ځان قضا له ګنې څوک؟ پهٔ رضا یوسی

شیرین یار! به دې دَ خدای پهٔ در کښې غواړی
تقاضې کهٔ دې هر څو دَ دُنیا یوسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

استقبال ئې لاس پهٔ نام دَ خط رقم ته
خدایْ دې راوَلی دا یار زما حرم ته
نرګس چشمه، لاله رُخه، یاسمین بُویه
پسرلی ئې هُم غوړېږی هر قَدم ته
دَ زړهٔ زخم دَ مودو وو؛ جوړ ناسُور شو
اوښکې پاکې کړه! ضرور اوس څهٔ مرهم ته
تل رواني ترې چیني دَ سترګو ډکې
یم حَیران دَ جل وهلې سینې زَیَم ته
هغه سترګې چې دا ستا پهٔ درد لوندې شی
دَ حیات اُبهٔ هُم نهٔ رسی دې نم ته
ډېر یقین راته خپل یار مې زړهٔ نشین کړهٔ
پسې نهٔ ځم ځکه دیر او یا حرم ته
دَ معروض پهٔ پړدو سُر به ئې هر تار شی
غوږ کهٔ ږنبوی مطرب مې زیر او بم ته

شیرین یاره! چې هُم درد آو هُم دوا زْده
دغه هسې ژبه ورکړه خپل قلم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينښ ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم
بينا فِهم خپل مرام وَ ته پۀ لاړ کړم

پښتون فکر اواره پۀ خند و خار کړم
روڼ نظر رڼا رڼا لکه انوار کړم

دَ بې باکه غَيرتی جنون لۀ زوره
زۀ تپه دَ خپلواکۍ پۀ سر دَ دار کړم

دَ مانۍ ښښتن شو غل مې دَ ګودَيکو
ډېر دَ وخت پۀ نوی جبر آه و زار کړم

اوس کۀ ما وَ ته حاصل شی دَ يار وصل
يو ساعت به دَ جنت پۀ عمر شمار کړم

دا چې ګرځمه بې ياره، بې دياره
شيرين ياره! څۀ پۀ زيست، څۀ پۀ روزګار کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دا یو هسې انتشار وژاړم
یا دې دا اُوږد انتظار وژاړم
هغه خندا چې دې تار تار وژاړم
لکه بلبل په آه و زار وژاړم
زۀ یو بې وسه دَ زړۀ غمکسار
غم مې دَ یار کۀ دَ دیار وژاړم
دَ یار دَ ختو، لُوټو وران کورکے
دنګه ماڼۍ څۀ دَ اغیار وژاړم
لکه جرس هُم زړۀ مې ډېر ؤغواړی
تېز وَهم په لویه لار وژاړم
تنکۍ غُوټۍ مې تندرونو یوړې
اوس څۀ آمد دَ نوبهار وژاړم

دَ خپل شهید ارمان په قبر باندې
بلۆم شمعې بې اختیار وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تغافل دې دومره زيات شو
چې دَ اوبنکې هُم زړهٔ مات شو

مونږ هغه ليمهٔ پهٔ لاره
ورک نظر دَ التفات شو

پهٔ جامه دَ پسرلی کښې
خزان شامدام رامات شو

ما هُم خيال دَ غزنوی کړهٔ
ستا وجود چې سومنات شو

پهٔ زخمونو دَ احساس کښې
دَ نَوونو هُم بهتات شو

دَ بنکلا صاحب نصابه
بس کهٔ ياد دې لږ زکات شو

دَ زړهٔ زنځے مې لوګے کړهٔ
دَ بارخو نظر دې مات شو

هسې رنګ شيرين بيان دے
چا ته قند اَو چا ته شات شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماضي باندې خپل حال ږدي
بنهٔ بُنیاد دَ استقبال ږدي

پهٔ سپین مخ چې سیاه خال ږدي
خدایْ زده بیا ئې پهٔ څهٔ خیال ږدي

بدبختي یو داسې پېښنه
درته کښېږه هر کمال ږدي

نهٔ جلوه دَ بام دَ سر نه
نهٔ هُم زنه پهٔ دېوال ږدي

نهٔ ښکاره دَ تمبو وُت نه
نهٔ لهٔ سره ښکته شال ږدي

شیرین یار! لهٔ هر څهٔ تېر دے
هر یو شرط کهٔ دَ وصال ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښۀ يار دے کنار هسې
زما تللے قرار هسې

بيا دَ زړۀ اضطرار هسې
سيند دَ سترګو چيکار هسې

لکه اوس خوار و زار هسې
کله نۀ وُم پۀ دار هسې

کله دام او کله تال وی
لا دَ زلفو ئې تار هسې

لۀ ٠ دې ښکلې همکاريه
دا اغيار مې شی يار هسې

وختهٔ! زوُل کۀ دې بل راشی
زَما هر خوا ته کار هسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړۀ کاتۀ نه دي لوګے شم
مونږه واړه بیمار هسي

ساقي ځار دي لۀ بادي شم
خو وار تېر شي پۀ وار هسي

ستا دَ مخ وَ آبادۍ ته
دا ګُلشن او بهار هسي

ستا دَ سترګو پَېماني ته
دا مقدار او معیار هسي

پۀ ملاتړ ئي داده وُسه
شیرین یار دي پکار هسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ دې خلۀ زما پۀ خلۀ شي
نۀ به "تۀ" او نۀ به "زۀ" شي
پۀ ادغام چې دې بانۀ شي
څۀ خاتۀ، څۀ پرېواتۀ شي
زما زړۀ اُبۀ اُبۀ شي
دَ تا کسي خو مارۀ شي
دَ نمرمخو تېکاوْ چرته
دَ راتلۀ سره ئې تلۀ شي
لب ئې باندې پۀ صُهبا دی
لا چې مل ئې سرۀ لېمۀ شي
پۀ تکور دَ تود نظر مې
دَ احساس دردونه بنۀ شي

شیرین یاره! سترې خیال مې
پۀ چاپه غنو اودۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا نیولے خپل ډګر دے
ما ساتلے خپل سنګر دے

ښئه پرچار دَ سر لوړی دي
خو کۀ پاتې دَ چا سر دے

ستا هر یاد زما سره دے
ستا هر غم زما پۀ سر دے

غشی باندې پۀ لیندو کړه
ما نیولے خپل تتر دے

تۀ نقطه یو دَ پښتو شه
ژوند دې ګوره! ستا چکر دے

دا غزل مفهوم درآزه
پۀ خپل بحر مختصر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

للمه، دشته، سم او غر پيکه پيکه دے
نن دَ کلي هر منظر پيکه پيکه دے
يا زمونږه خپل نظر پيکه پيکه دے
يا دَ ورځې مازيګر پيکه پيکه دے
خدايه! ورک کړې لۀ اسمانه تندرونه
خوف نه سپورے مو دَ سر پيکه پيکه دے
ما وې: راغے ترې قاصد؛ خو څۀ به وايي
دۀ وې: چُپ شه! هر خبر پيکه پيکه دے
بيا وَهلے پۀ ګُلشن ئې چا شبخون دے
دَ بلبل دَ شپو سحر پيکه پيکه دے
نۀ ساقي شته، نۀ سپوږمۍ دَ څوارلسمې
چې رونق دَ بام او در پيکه پيکه دے
نۀ ئې جالې پۀ څړيکه کښې دَ بازونو
نۀ ئې بار، سايه؛ شجر پيکه پيکه دے

غُټې نۀ سپړي ګريوان چې شيرين ياره!
پۀ درون ئې زړۀ، ځيګر پيکه پيکه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر کهٔ منزل ته مو مزل ؤنهٔ کړهٔ
ښه ده دَ بل پهٔ خپو مو زغل ؤنهٔ کړهٔ

پهٔ خنډ و خار آو سرهٔ اوروڼو لاړم
تا وې: دَ تګ دې لا تکل ؤنهٔ کړهٔ

زړهٔ مې ډاډه کړهٔ پهٔ ساد سيورى دَ ځان
بل مې پهٔ لاره باندې مَل ؤنهٔ کړهٔ

څو چې پرون نه مې پُښتلی نهٔ دی
ما دَ سبا هومره اټکل ؤنهٔ کړهٔ

هُم شؤمه وڼرک هُم دې پهٔ سترګو کښې يم
دا دې يو هسې رنګ له چَل ؤنهٔ کړهٔ؟

څو غزالې سترګې راوانهٔ ړوې
مونږه سامان دَ خپل غزل ؤنهٔ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین جبین و َ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا
سرو لبانو ته صُهبا ئې په سلام بیا
څَنګ ته راغې سرهٔ لبمهٔ هسې ګُلفام بیا
دَ ساقی لهٔ ګُتو پرېوتو ډک جام بیا
سرهٔ او شنهٔ دَ مخ ئې راوستو هنګام بیا
اولاړ چُپه خلهٔ سپړلے پهٔ احترام بیا
وخت او بخت به پهٔ ما وُکړی ډېر انعام بیا
کهٔ مې نن دَ خپل پرون شو هم کلام بیا
ما وې: شپې له به تسخیر دَ زلفو کاندم
دې وې: شل دې شو ادراک اَو فکر خام بیا
اوږدې زلفې، نیغ بانړهٔ اَو کږې وروځې
زما مرګ له ئې ښهٔ کړے اهتمام بیا
چې لهٔ آله، ښر او ماله پسې تېر شی
هغه څهٔ کوی اشنا پهٔ ننګ او نام بیا

شیرین یار چې دې بیان هسې دراز کړهٔ
دَ اوږدو زلفو مېرمن کوی قیام بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خنده و خار دے، کند کپر دے
دَ عشق لار ده، سخت سفر دے
زیست روزگار مې کور و کر دے
پنده دَ غم دې راپهٔ سر دے
روز و شب مې ناخبر دے
څهٔ شوقدر څهٔ اختر دے
تورې سترګې، ګُورې زلفې
څهٔ جادو دے څهٔ منتر دے
پهٔ بېګا دَ ژوند به راشي
دغه لوظ ئې مُعتبر دے
پهٔ بارخو ئې خُولَې راغلې
چې حِدت مې دَ نظر دے
ما ئې سپورے هُم پهٔ تا کړهٔ
کم چې سور مې دَ ځادر دے

شیرین یاره! زړهٔ دې ژاړه
څو دا هسې رنګ دلبر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ عشق کښې چې بدنام دے
هر هغهٔ ته مې سلام دے

ستا زيرک نظر ته خام دے
کهٔ مې فکر دے، کهٔ پام دے

هر يو رند چې ورته رام دے
دَ ساقي پهٔ لاس کښې جام دے

ساقي جام لهٔ لاسه ورکړهٔ
دَ سرو سترګو دې هنګام دے

ستا دَ سترګو آئينه کښې
ما ليدلے خپل انجام دے

دَ خورو زلفو سودا کښې
خوب ارام پهٔ ما حرام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له مینې بهره مند شی
غم ئې څهٔ دَ ننګ او نام دے

مخ ئې دومره ډېر ښته من شو
چې سپرلے ئې هُم غلام دے

زلفې سپېره، لېمهٔ ډک کړه!
دَ سیند غاړه ده، مابنام دے

زهٔ ئې زیات له دُعا آخلم
ستا پهٔ لبو کهٔ دُشنام دے

مړی څهٔ کا بیا پهٔ اوښکو
یاره راشه! اوس ایام دے

شیرین یار دې یو مجنون دے
کهٔ شهره دے، کهٔ ګُمنام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه خپل ځان وَ ته په ښکنځل یم
نه بل چا وَ ته په رنګ یم
یو مئین په نام او ننګ یم
بل دې در کښې ناست ملنګ یم
زه خوشحال یم دَ خپل دور
زور ته مخ دَ یو اورنګ یم
لیونتوب مې بدرګه دے
نور بې تیغه، بې تفنګ یم
کله عقل ته په خَشم
کله زړه سره په جنګ یم
ته که ؤسوې هسې شمع
زه ایرې لکه پتنګ یم
په خپل ځان هزار داستانه
سارینده اَو نه په چنګ یم

شیرین یاره! جوړ پاخُون دے
دَ یار ښکنځ ته په غُرځنګ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې په شپه دې اوربل خور نۀ شي
هومره به زړۀ زما په کور نۀ شي
څو تود نظر دې په دا لور نۀ شي
درد دَ احساس به مې تکور نۀ شي
هومره به مړ دَ اوربل اور نۀ شي
څو دې سپین مخ په لوګو تور نۀ شي
بيا لۀ زلفانو څړې مۀ جوړوه
دَ پښتنو تر بله کور نۀ شي
دَ مخ په خال دې زلفې ؤغوړوه
پورې په سپينه لمن تور نۀ شي
ما به هُم ما هسې په زړۀ کښې لرې
کلي دَ چا سره په زور نۀ شي
.
څو شيرين ياره! څيګرخُون مې لرم
رخسار دَ ګُل به رانه سپور نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بنائستونو دَ منظر خبرې
غوارم دَ يار دَ بام او در خبرې
دَ مخ اَو سترګو دَ اثر خبرې
کوه سحر اَو مازيګر خبرې
ساقي، باده اَو دَ سيند غاړه، ماښام
واعظه! وکړه مختصر خبرې
زما حسين اَو دِلنشين دلبره!
نۀ کا خوند داسې پۀ بهر خبرې
دَ غمازانو، بدخواهانو پۀ خلۀ
مدام زما اَو ستا پۀ سر خبرې
خو بل مشال دَ شعور نۀ وی پۀ لاس
بيا پۀ دا شپه؛ څنګ دَ سفر خبرې؟

دا شيرين يار وو چې در يادې ئې کړې
ستا دَ کالۀ اَو دَ تبر خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کهٔ وړک دې خوږ نظر کړۀ
ما هُم پټ دَ زړۀ پرهر کړۀ
تا نِکهت دَ زلفو وَرکړۀ
سحر ناز دَ باد په سر کړۀ
څهٔ بانهٔ دې لر او بر کړۀ
پهٔ زلزل دې سم او غر کړۀ
دومره "غل دَ غرض" څوک دے؟
چې ئې لُوټ دَ شپې سحر کړۀ
خیال مې هیڅ نهٔ دے بدپامه
څو لهٔ پامه دې بهر کړۀ
سپینې خلې نه دې قُربان! خو
ناخبر دې هُم خبر کړۀ

شیرین یار لهٔ خدایه سوال کا
کهٔ ستا لوظ ئې مُعتبر کړۀ

۲۶ـ۱۱ـ۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر يو خيال چې مې حَسين دے
لاله فام مې زړهٔ نشين دے
نرګس چشمه، ياسمين بُويه
ملک خُويه، ماه جبين دے
غاړه لکه، سر فلکه
وياړ دَ واړه سرزمين دے
يو ئې وَصل بل ئې مينه
کۀ روزګار دے کۀ مو دين دے
هر يو غم ئې نازپرور دے
هر يو ياد ئې ګُل ورين دے
هر مئبن دي بايَد زدُه وى
څۀ ئې قدر، څۀ توهين دے
بام او در دَ يار دَ کلى
دَ رازونو مو آمين دے

شيرين يار داسې بيان کړۀ
چې هُم قند دے، هُم ګبين دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ شوخو سترګو مست نظر خوربړی
څکه سُرخي په مازيګر خوربړی

ساقي راغلے، هُم سپوږمی ده تمام
رونق زمونږ په بام او در خوربړی

يو چې څواني؛ بله باده په ګردش
واعظه! خود به دې دفتر خوربړی

غُټه جبين خو دې راؤسپره لږ
ګرېوان مې خيرې دے سحر خوربړی

همه رنګونه نستا دَ مخ دَ جمال
زمونږ دَ کلي په منظر خوربړی

کله به وی: چې انګازې دَ وصال
کوبته، کابل آو په خَيبر خوربړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راپېښه جُدائی ده
زما تللې بینائی ده
لهٔ عالمه بېګانه شؤم
ستا یو هسې اشنائی ده
ستا پهٔ کلی ستا پهٔ چم کښې
ځان ځانی ده، تنهائی ده
ستا دَ حُسن اجزا ځېنې
خو کاکل ئې اکائی ده
ستا لهٔ ګُورو، خُورو زلفو
توره شپه هُم سودائی ده
ستا دَ زلفو لهٔ زنځیره
ناممکنه رهائی ده
"چا لهٔ زلفو برے ؤموند"!
دا خبره هوائی ده

مینه څهٔ ده شیرین یاره!
پهٔ عالم کښې رسوائی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اهونو کۀ طوفان دے
نو دَ اوبنکو هُم باران دے
پۀ شبخون دَ شهابونو
لمبه شوے مې بُستان دے
یا نالې دی دَ بُلبُلو
یا افغان سر پۀ فغان دے
"روز و شب" مې مخ آو زلفې
څۀ زمان دے څۀ مکان دے
بیا دَ خیال پۀ ائینه کښې
ستا تصویر تا ته حېران دے
کۀ دې سُود چرې مقصود وی
واوږه! مینه کار دَ زیان دے
وخت ده چا ته پښنه نېولې
څی پۀ مخه تل روان دے

توره شپه به سپین سحر شی
دغه چغه مې اذان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهائی ده، ځان ځانی ده
ځومره ډېره ویرانی ده

دَ وطن هره کوڅه کښې
څهٔ دَ وینې ارزانی ده

دَ اقدارو قدر نیشته
چې دَ زَر آو زور خانی ده

نهٔ دلیل، نهٔ حواله شته
زورګیری ده، من مانی ده

دَ هر مخ پهٔ ائینه کښې
نور څهٔ نیشته حَېرانی ده

یو دُنیا دَ مئینِ زړهٔ کښې
شیرین یاره! وَدانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دی
خط دَ مخ دې لکه توری دَ کتاب دی

ستا دَ سترګو دَ صدف تر زړې اوښکې
دا ګوهر پۀ تَل دَ آب همه بې آب دی

هَسکې غاړې ته دې هېڅه صُراحی ده
سُتر قامت وَ ته دې سروې څۀ حساب دی

پۀ ګُفتار کښې نغمه زاره، وزن داره
بلبلان دې هر یو غږ لره بې تاب دی

خَمې وِروځې، لک بانۀ دې؛ لیندې، غشی
چې سینې دَ مئینانو پۀ خُواب دی

بارانونه پرې دَ اوښکو بلا ووری
ارمانونه دَ زړۀ سیمه کښې شاداب دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مَست خراب دي چې دَ سترګو په صهبا دے
هغه کله په صواب اَو په خطا دے
تورې زلفې دې حاوي په ګُوره شپه دي
سپين جبين دې مُقدم په رڼ سبا دے
هغه سترګې چې تر زلفو نيم ګَښو شوې
مازيګر مې اوس نيمګړے، نيمه خوا دے
چې مې وُوژني اَو غبرګ پس ته راکا
زما برخه چې قاتل مې مسيحا دے
دَ يار ياد چې دَ مشال هسې بلېږي
ډېره ښه ده چې همرا مې رهنما دے
لاعلاجه رنځ دَ مينې کۀ بالۀ شي
مګر دا چې يار هُم درد دے، هُم دوا دے
دَ يو مخ دَ پاره سل مخونه کېږي
ستا دَ کلي سپے، سرے زما اشنا دے

دَ زړۀ زخم ئې خيرلو ته ځان جوړ کړۀ
شيرين يار وَ ته اشنا ئې په خندا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے
ستا دَ مخ پهٔ عبارت مې جوړ نصاب دے

ستا دَ زنې تکی خال وته پسخېږی
څو نیلم کهٔ جوهری څخه نایاب دے

تر سرو شونډو، سرهٔ رخسارو دې شرمېږی
لاله ګُل دے، کهٔ غانټول او کهٔ ګُلاب دے

لکه سترګې دې پهٔ خون کښې مړنې دی
دغه هسې کوم ښکاری او کوم قصاب دے

دَ بانهٔ غشو تهٔ واغُستوه تېکی
تمام شوے دَ ګائلو زړونو تاب دے

مخ روښې دَ کومې شپې وه شیرین یاره!
چې وِرک کړے ئې لهٔ سترګو زما خواب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لر او بر ړدی
داغ وَ ما ته پهٔ زړګی اَو پهٔ ځیګر ړدی
هېڅ یو دم مې ستا پهٔ زلفو اثر نهٔ کا
ګېنې مار هُم اخر کربنه باندې سر ړدی
ستا دَ سترګو تور جادو یم عاجز کړے
راته کړه هر کمال اَو هر هُنر ړدی
دلداری دَ خودداری پهٔ قیمت نهٔ شی
څوک به ولې خپل پتګے بل ته پهٔ سر ړدی
هېڅ بها دَ رنې اوښکې دَ آب نېشته
څوک به څهٔ ورته پهٔ قدر دُر ګوهر ړدی
ستا دَ شونډو پهٔ بدل به ئې وانخلم
څوک مې وړاندې کهٔ جامونه دَ کوثر ړدی
دَ لېلا دَ زلفو باد دے بیا رالوټے
بنجاری به پهٔ کوم ګُټ کښې اوس عنبر ړدی

دَ اشنا دَ در طواف مې پڼښې کړې شَلې
خدای ګواه کهٔ لا پهٔ ځایْ مې دَ نوکر ړدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو سکوت دے، خاموشي ده
بې رُخي ده، بې ارزي ده
په مئينو سنګ باري ده
دومره زياته رسوائي ده
ستا دَ نوم په تذکره هُم
لګيدلې پابندي ده
هره لاره کښې مقتل دے
دَ سرونو ارزاني ده
په کُوڅه کُوڅه زندان دے
څۀ اسيره زندګي ده
غلامي خو ترې نه زر ده
دَ مرَيانو بندګي ده

چې مئين په زر او زن شي
ترې نه پاتې سربازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اُلفت په هر يو راز او بِنا زده دے
چې دَ سترګو په رموز او حيا زده دے

په اغاز دَ کوم سبا څنګه بيا زده دے
په انجام دَ هر پرون ئې چې نازده دے

هغه کله محبت او اشنا زده دے
چې هر چرې په خپل ځان او انا زده دے

ستا تسبې دې شېخه! تا ته مبارک وی
زما کله کوم يو کار دَ ريا زده دے

زړهٔ مې بند په هره غُټه شو دَ زلفو
څهٔ دا هسې تور جادو دَ لَيلا زده دے

شيرين يار پرېنه مُشکی خالونه پېرى
ډېر دَ اوښکو پښتنو په بها زده دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دَ ښکلو ټِکانه ده
نو دَ زړونو اَستانه ده
ستا دَ سترګو لۀ نظره
داغ مې زړۀ ته نذرانه ده
نۀ زۀ درشم، نۀ تۀ راشې
دغه څنګه یارانه ده
هر سبا آو هر بېګا دې
نوې نوې بهانه ده
ستا دَ سترګو پۀ هر رَپ کښې
بېَله بېَله زمانه ده
دَ اسمان دَ تندرونو
ولې تل یو ښِبانه ده

شیرین یاره! کۀ پوهېږې
هر غزل مې ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص دَ زلفو ئې زندان شي
ډېر مشکل به مو اسان شي
خور زما آه و فغان شي
څو به تول همه افغان شي
بلبلان ئې په نارو دی
ستون بهار به تر بُستان شي
لهٔ جامې دې بَهر نهٔ شي
څو مې قتل هر ارمان شي
دَ ايفا ساعت به راوړي
وخت په ما به مهربان شي
وْرک په لارو کښې دَ زلفو
دَ فکرونو هر کاروان شي
ما ئې سترګو کښې ځان وُليد
دريغه! خپله اوس ګويان شي

اوږدو زلفو ته منسوب وي
دراز څکه مې بيان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راستنه هسې ایام شی
دَ محفل هغه هنګام شی
دَ ساقی پهٔ لاس کښې جام شی
دَ سیند غاړه کښې ماښام شی
پهٔ مضراب دَ خپل رباب ئې
دَ مطرب هُنر تمام شی
دَ سپرلی مَسته هوا کښې
رونړه شپه "ماه تمام" شی
هر اشنا وَ ته پهٔ ځنګ کښې
ښکلے ښکلے ګُل اندام شی
پهٔ نغمو اَو پهٔ رېلو کښې
یو اتڼ شی، جام پهٔ جام شی
یو مستی وی، بې خودی وی
دَ روزګار فِکرونه خام شی

دې جنت جنت ماحول کښې
هسې ژوند راته انعام شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ چا کله دومره ګران یم
لکه ګُل دَ بیابان یم
هر یو جبر ته اسان یم
هر یو غم ته دي ننبان یم
تل وَتلے لهٔ خپل ځان یم
لکه بوی دَ ګُل پرېشان یم
دَ کاروان خاپونه وړان دی
مګر بیا هُم زهٔ روان یم
معرکه دَ محبت کښې
پهٔ خپل ځان باندې تاوان یم
پهٔ حساب لکه دَ مړی
نهٔ پهٔ درد نهٔ پهٔ درمان یم
هر احساس پهٔ غوږو کوڼ دے
پهٔ خپل غږ باندې پښېمان یم

دَ وخت هر ګوزار دَ پلک دے
مګر کلک لکه سندان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپرلے ستا دَ نظر لټوم
چې سمه، غر دَ لر او بر لټوم
ستا دَ وصال هغه خبر لټوم
کله بولان، کله خَیبر لټوم
دَ مخ او زلفو دَ نسبت په مینه
چرته سایه اَو چرته نمر لټوم
ستا دَ کاکل غُټېه مې نۀ شوه په لاس
پسې کۀ ترې دَ تور غر لټوم
دَ یار دَ مخ دَ سرۀ اَو سپین په قدر
تا ته وې چا؟ چې سیم او زر لټوم
تل په دَرک دَ وُرک اشنا دَ کوڅې
دَ یو ګدا هسې هر دَر لټوم
لا دَ کوم درد سترګې وَرغلې نۀ دی
دَ زړۀ زخمونه برابر لټوم

یو شیرین یار مې وی "هم سر" دَ عصر
پسې هر خېل اَو هر ټبر لټوم

۲۴_۳_۲۰۰۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ خپل آب باندې پوره ده
زما اوښکه پښتنه ده
ګټه هغه یو درنه ده
چې پهٔ ځایٔ باندې پرته ده
دَ تا ناز لره کاکل دے
زما ویاړ لره شمله ده
دا دې شوندې هسې رېږدی
کهٔ خطا دې بَهانهٔ ده
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږم
څومره ښکلې تماشه ده
څو واعظ دَ ښار حاکم دے
ښه اباده مَېکده ده
شیخ هُم ناست دَ خُم پهٔ څنګ کښې
هُم مې ګوټ دے، هُم توبه ده

څهٔ ښهٔ شعر دے شیرین یاره!
هُم غزل هُم ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دې زُلفې څوک مژګان دی
پښتانهٔ راباندې ګران دی
پهٔ صدف کښې دَ لیمهٔ دې
څو ګوهر مګر دَ شان دی
ستا دَ سترګو آئینه کښې
ډېر عکسونه څو حَېران دی
اجزا نور هُم دَ ښائست ئې
څو دوه غوره تر عنوان دی
چې دَ بخت پهٔ طمع نهٔ دی
پرې وختونه مهربان دی
دا بې حِسه مرهٔ ځانونه
څهٔ پهٔ درد څهٔ پهٔ درمان دی
روز و شب ئې .مخ او زلفې
پهٔ زمان څهٔ پهٔ مکان دی

دَ دې اوښکو سمندر کښې
علامې دَ غټ طوفان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ يار ياد كۀ زورَوَر دے
غم ئې لا ترې نازپرور دے
لرې نۀ ده چې يار راشى
كۀ دې لرې دَ زړۀ ور دے
ستا دَ مخ، زلفو پۀ نوم مې
هر شوقدر آو اختر دے
ما ځاى كړے دَ زړۀ كور كښې
ستا هر خېل آو هر ټبر دے
سيے دَ كلى دې وَ ما ته
لۀ سړى پردى؛ بهتر دے
پښې مې شلې، سترګې تَپې
را پۀ سر سترے سفر دے
چيلم مات دے، حجره ړنګه
خوشے بام دے، شاړ ئې در دے

اباد كړے پۀ يادونو
شيرين يار دَ زړۀ كنډر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل زما دغه دُعا شي
ستا نظر دې مسيحا شي
خوا ئې ډکه په هوا شي
چې ئې طمع له مُلا شي
زما مينه بس په تا شي
په سامړه او كۀ په غلا شي
زړۀ په دود د سپيلنى دے
ستا په حُسن به فدا شي
همدردان په نامه ډير وي
خو يو څوك پكښې دوا شي
چې دې سترګې سمندر شوې
ځان د چا نه به سبوا شي
خود غرضي د ځنګل اور دے
په خشاک نۀ په ګيا شي

ژوند به تيول تراخۀ زائل كا
شيرين يار به مې پخلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ پهٔ دَم اَو پهٔ دُعا شي
نو خپل درد به مې دوا شي
دا سپېځلې لبونتوب مې
هم همراه هُم راهنما شي
چې زما لهٔ سترګو پرېوځي
دا ګوهر دې واړه ستا شي
پهٔ وعده دَ مخ او زلفو
هُم سبا شي هُم بېګا شي
يار مې هله پښتون بولۍ
کهٔ پُښتني له مې راشي
وفادار کهٔ جفاکار دے
خو بس دا چې يار زما شي
دَ زړهٔ حال به مې خرګند کا
کهٔ دا سترګې مې ګويا شي

دي خپلونو دي تپو کښې
شيرين يار به يو پېدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اضطراب اَو دَ سکون خبرې کېږی
دَ وصال اَو دَ بېلتون خبرې کېږی
یا دَ زلفو دَ شبخون خبرې کېږی
یا دَ سترګو دَ افسون خبرې کېږی
دَ یارانو دَ تړون خبرې کېږی
دَ پښتو اَو دَ پښتون خبرې کېږی
ځان لهٔ ځانه شی بېرون خبرې کېږی
پهٔ درون دَ زړهٔ چاوڈون خبرې کېږی
هره ژبه باندې ستا دَ مخ سُرخی شی
چې زما دَ ځیګرخون خبرې کېږی
پهٔ بېدیا اَو ابادۍ کښې تر یارانو
دَ لَیلا اَو دَ مجنون خبرې کېږی
هر بېګا لره دستوُر وی دَ پښو لاندې
هر سبا دَ بل قانون خبرې کېږی

شیرین یار دې "نن" زړهٔ ور دے مرکې ته
ولې دا کهٔ دَ "پرون" خبرې کېږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دَ مهتاب هسې رڼا دے زما يار
لکه آب غُنډې صفا دے زما يار

چې يو درد دے، يو دوا دے زما يار
هُم قاتل هُم مسيحا دے زما يار

لکه سبورے مې همرا دے زما يار
تل زما پهٔ اقتدا دے زما يار

دغه هومره مې تر خوا دے زما يار
هُم مې تن دے هُم مې سا دے زما يار

هغه روڼ چې پهٔ وَيَنا دے زما يار
سپين پهٔ زړهٔ باندې رښتيا دے زما يار

هَم کلام او هَم نوا دے زما يار
شيرين ياره! ښهٔ پخلا دے زما يار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ګُل ئې نزاکت دے
لکه سروې ئې قامت دے
ښئه ئې وَرِم، ښئه ئې شکل
چې هُم ګُل دے هُم نِکهت دے
خط او خال دَ مخ ابرو ئې
اطاعت، هُم بغاوت دے
زما روح دے زما ځان دے
هُم مفهوم، هُم عبارت دے
یو مستی ده، یو حیا ده
هُم شراب اَو هُم حُرمت دے
سربَکف ګُل دَ لاله دے
مرګ دَ ژوند ئې هَم ساعت دے
دَغه هسې دُردانې ته
دَ سَرونو څۀ قیمت دے

خیالی یار مې شیرین یاره!
مجموعه دَ هر صفت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یو څهٔ رنګ له نګار دے
چې مې یار دے کهٔ اغیار دے
ښهٔ دا ستا دَ زلفو تار دے
انتشار دے، هُم قرار دے
دا څو اوښکې پښتنې دی
ښهٔ معیار دے، کهٔ مقدار دے
قافله دَ ژوند روانه
مګر خلاص ئې اوس مهار دے
زما زړهٔ یو سپېلنے دے
دَ تا حُسن سُور انګار دے
پهٔ مونږ وورې تندرونه
خلق وایې نوبهار دے

شیرین یار پسې کتلے
ما هر در او هر دیار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرک دَ زلفو کښې فنا شم
رب دَ سترګو کښې پَیدا شم
لکه اوښکه په معنا شم
چې دا هومره بې نوا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا فکر
سور په آس چې دَ هوا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا عهد
چې قیامت باندې ایفا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا زلفې
تسنې وَسنې بې ښکلا شم
خدایْ مې نۀ کا دَ تا سترګې
چې ساعت اشنا شم
یو مې ځان دے یو ئې سبورے
نور دَ چا په اقتدا شم؟

خپل کالۀ وی شیرین یاره!
یار ته سترګو کښې ګویا شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ ښائست کښي غیریت وے
خو بیا مینه کښي غَیرت وے
دریغه! څۀ خو محبت وے
یا بدل کښي قومیت وے
اطاعت کۀ بغاوت وے
ستا پۀ مخ دې عبارت وے
ستا دَ سترګو مَیخانو نه
هر زیرے مازیګر ست وے
دَ څو اوښکو ملغلرو
لړ دَ چا څخه قیمت وے
څۀ به غم دَ هسې رنځ وو
ستا عادت دَ عیادت وے
زما مینه، ستا پۀ حُسن
اباد کلے اَو محلت وے

مَل چې نۀ شي ژوند دَ فکر
شیرین یاره! بیا قیامت وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زده – چې زما شام او سحر تلې
تا زده – پۀ کوم بام آو پۀ کوم در تلې
ما زده – چې مې زړۀ پۀ يو نظر تلې
تا زده – پۀ څۀ چل آو څۀ هُنر تلې
ښنګ نه زما ښنګه ناز پرور تلې
بيا پۀ څۀ خبره مرور تلې
ستا پۀ مخ او زلفو چې دعوه لرم
ما نه پرې کابل او پېښور تلې
ستا دَ اوږدو زلفو پۀ تار شوے دے
فکر مې لۀ ما پۀ لوئ سفر تلې
بيا دَ بانو څنب کښې راته ست هسې
بيا مې غېږ پۀ غېږه لر او بر تلې
غم دے؛ دَ بې کسه کوښه ژوبنې
خدائې شته! کۀ پۀ خوا دَ زورَور تلې

کله پۀ دا زړۀ مو زړۀ وهلے دے
چرته لۀ دې ګُتو مو دلبر تلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونتوب کهٔ مې شُهره شو
ستا دَ حُسن حواله شو
دا سپېځلې تفکر مې
خپل نظر له ډېوه شو
دَ مرام پهٔ خوشې لار مې
دَ ځان سبورے بدرګه شو
هر احساس مې څنګ پهٔ څنګ دے
هر يو فکر راسره شو
پښه نېولې مازيګر مې
دَ خپل مرګ پهٔ تماشه شو
لېونتوب مې ابدالي دے
ستا غرور کهٔ مرهټه شو

شيرين يار دې بلا سترے
پهٔ سر څنه سنباله شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی
چې هر غم راته راسم وی
هر مئېن په زړۀ کَرَم وی
داغ دَ مينې ډېر پنهم وی
چې دَ زلفو رَوِش دا دے
نو بانۀ به ئې کوم سم وی
ورځ – واعظ زما همراز وی
شپه – ساقی زما همدم وی
وَر راپورې دَ توبې وی
دَ خُمار خمونه خم وی
ستا نظر به تا په ډک کا
زما سترګو کښې کۀ ضم وی
هُم لاړښود هُم لارَوے يم
خپل مې پل آو خپل قدم وی

شيرين ياره! څۀ وطن دے؟
په ښۀ کړۀ هُم سړے ګُرم وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ سترګو وَ ته بیا سترګې پهٔ لار یم
پښه نیولے مازیګر یم انتظار یم

داسې کله ناویسا او نااتبار یم
یاره! ډېره غریبی ده ځکه خوار یم

لاس مې ډک پهٔ رنو اوښکو، صفا مینه
چې راغلے ستا دَ حُسن پهٔ بازار یم

پهٔ مسکا لکه کلۍ چې شونډې سپړی
ګرېوان خیرې دَ سحر هسې تار تار یم

ډکې سترګې سمندر یو دَ مستۍ دے
پکښې ډوب سره دَ خود او دَ اختیار یم

خط او خال، لب او رُخسار ئې پهٔ لاس راغلهٔ
شیرین یاره! اوس همه بهار بهار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ يارانو محفل خور دے
دَ سين غاړې مانبام سپور دے
څو پهٔ ما ئې پورې تور دے
څو لهٔ زلفو مې زړهٔ تور دے
دغه غم دَ کلي کور دے
ګنې خلاص مې دَ زړهٔ زور دے
غم دَ يار اَو دَ ديار مې
دَ ژوندون پهٔ اوږو سور دے
پهٔ دَم خَم دَ ژوند به څهٔ وى
چې ئې تل لهٔ بله پور دے
څوک مئين دي سنګسارېږى
پهٔ کوڅه کښې دې بيا شور دے
يار بېګا لهٔ څړى سپړى
فکر اوس نه مې شب کور دے

اور دَ هجر شيرين ياره!
لګېدلے کور پهٔ کور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مئېن دي فرزانه دے
ستا په عشق کښې ديوانه دے
ستا نظر چې مستانه دے
هر انداز مې رندانه دے
څوک دي ناست په استانه دے
څوک دي مست په مَېخانه دے
هر ارمان مې صحراګُلے
دَ هر جبر نِښانه دے
هر يو خيال مې ترمې ترمې
هر يو خال دانه دانه دے
ستا په سترګو کښې جانآنه!
وينم عکس مې جانانۀ دے

شيرين يار وَ ته اشنا يې
حَيف! چې تا ته بېګانه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور ئې پای نه تر سر واخست
ګلستان مې؛ نظر واخست
هر سحر مو دَ صبا نه
دَ ګلونو خبر واخست
یوسف مخې اشنا راغې
سترګو ښیرته نظر واخست
ککۍ توري سُور خُمار کښې
لاله داغ په تېر واخست
پښتنه اوښکه وه توی شوه
آب تري دُر او ګوهر واخست
تا که زلفې بادَولې
چا به څهٔ له عَنبر واخست

هېڅ پرواز دَ بلندۍ وو
وخته! تا مې وزر واخست

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم په زړهٔ کهٔ دَ جانان شته
فکر هم يو دَ دوران شته

په دې للمو، غاړو، پيڅکو
لاله ګُلی دَ خپل شان شته

هر سپرلی ته تر لَمنې
کلکه غُټه دَ خزان شته

بلبلان ئې سر شندل کا
لا حُرمت دَ ګُلستان شته

بنجاری دَ سپرلی څهٔ کا
دَ بنګلا ئې ډېر سامان شته

ستا دَ سترګو سمندر کښې
وينم هسې يو طوفان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ شونډو پهٔ مُسکا کښې
هر یو درد لره درمان شته

ښه ده زلفې دې خرې کړې
دَ خیال ځانله اوس مکان شته

درسته شپه دې لهٔ ما یوړه
ښه ده ستا هم یو زمان شته

اسوېلو مې اوښکې تویٔ کړې
دَ طوفان سره باران شته

ما هُم زړهٔ نه مې "زړه لوی کړهٔ"
دَ هر سُود سره تاوان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا يم
مرګ دَ لتې اوړدې شپې لره پَيدا يم

"روز و شب" دَ لر او بر مې "يکه ځار" کا
پهٔ قربان قربان دَ هغو همنوا يم

خپل تټېر دَ وخت ګوزار وَ ته مخ نهٔ کا
زهٔ دَ هغه مجنونانو نه جُدا يم

کهٔ پهٔ ګُتو کښې مې زر، متو کښې زور وی
لوئ حقدار دَ اوسنی وخت دَ لَيلا يم

پهٔ حُرمت چې دَ ګُلشن ئې ځان فدا کړهٔ
زهٔ دَ هغه بلبلانو پهٔ ثنا يم

قوميت مې لکه ساه دَ محبت دے
تل پهٔ ننګ دَ خپل اشنا ترلے ملا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تضمین پهٔ شعر دَ رحمان بابا

شعر	پهٔ ژړا مې دَ خپل یار دیدن حاصل کړهٔ
	دَ شبنم پهٔ څېر دَ ګُل سره یکتا یم

درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا یم
بیا سحر څکه دَ ګُل پهٔ مخ څلا یم

داسې مهٔ ګڼه؛ چې ځنګ کښې به دَ چا یم
ګڼې زهٔ لهٔ خپله ځانه ځنګ جدا یم

نهٔ څهٔ پوی دې پهٔ سبا آو نهٔ بېګا یم
بیا هُم بنهٔ دې لهٔ وعدې یم چې ګویا یم

اورکې غُندې لهٔ خپل وجود رڼا یم
هُم پهٔ خپله لاروے هُم راهنما یم

معرکه دَ محبت کښې پهٔ ویسا یم
پهٔ رینښې رینښې څادر ترلے ملا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زما دَ پاکې وینې تقدس دے
پهٔ هر حال کښې چې دې ستایم، وایم، ستا یم

دا زما دَ لېونې مینې جذبه ده
چې قضا لره مې بیائې؛ هُم رضا یم

دا زما دَ پښتنې فکر غېرت دے
سر دَ دار باندې تېپه یم پهٔ نڅا یم

تفکر مې څنګ پهٔ څنګ دے تر احساسه
لهٔ خپل ځانه څخه درد اوهُم‌دوا یم

هغه تهٔ یې؛ کور و کر پهٔ لر او بر یې
دغه زهٔ یم؛ چې پهٔ ارض نهٔ پهٔ سما یم

دَ نظر دَ پېمانې معیار دې هومره!
پهٔ دا یو ساعت اعلا یم، هم ادنا یم

ستا دَ سترګو بحر څو پهٔ انتشار دے
زهٔ هُم عکس غُنډې لهٔ ځانه مې سبوا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ګُل شونډې تخنۆمه بوئ ترې نغارم
پهٔ ګُلشن باندې ورګډ باد دَ سبا یم

دَ "رحمان" او دَ "خوشحال" سایې تکبیر کړهٔ
مقتدیانو کښې یو زهٔ مګر شِنوا یم

دَ مرام پهٔ خوشې لاره مې دا يُون دے
چې هُم سورے مې همرا دے هُم تنها یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مرام پهٔ خوشيې لاره يک تنها تڵو
داسيې تل هم بې همرا آو بې امسا تڵو
دا هُم ښه ده چې مو سورے دَ ځان مل وو
مونږ قائل دَ پرمختګ کله پهٔ شا تڵو؟
دَ بلا کومی ته څهٔ وی دَ چا فهم
چې دَ فکر پهٔ جلب کښيې به بيا بيا تڵو
کوم جواز دَ ګيلې نهٔ وو؛ وخت او بخت نه
مونږه خپله مګر خلې ته دَ قضا تڵو
مونږ دَ مينې لېونو له ښائيدل دا
چې مقتل ته دې پهٔ ناز آو پهٔ خندا تڵو
چې لَيلا دَ وخت؛ اُلفت پهٔ زر او زور کړهٔ
دَ مجنون غُندې بيا کله پهٔ بَېديا تڵو

وحشتونه ګورېدل به شيرين ياره!
خو پهٔ سترګو دَ شعور ځِنې رڼا تڵو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نظر لره رنا یم
خپل پرهر لره دوا یم

زهٔ هم غږ یو دَ جرس خو
غوږ دَ مُړو له پَیدا یم

څوک مې څهٔ لهٔ زړهٔ چاؤدون زُده
لکه ګُل چې پهٔ خندا یم

سر دَ دار باندې هُم یاره!
پهٔ تېپه یم پهٔ نڅا یم

تهٔ غُټې هسې خوربږې
زهٔ وږمه یو دَ صبا یم

تهٔ دَ ګُل غُندې خندېږې
زهٔ بلبل یو پهٔ ثنا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ میني ښَه جذبه ده
پهٔ قضا خپله رضا یم

ایله دومره قدر وایم
تهٔ زما یې او زهٔ ستا یم

خورې زُلفې دې خړې کا
زهٔ تر څو به پهٔ سودا یم

پهٔ دا هومره بې قدرۍ کښې
لکه پرخه پهٔ ژړا یم

ډېر کهٔ ما ته پهٔ دَغا یې
تل هُم تا ته پهٔ دُعا یم

لهٔ پخوا دې خوا پهٔ خوا یم
لکه سورے دې همرا یم

دَ پښتو خاورې روژلے
شیرین یاره! تول وفا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود وتلے لۀ شعور یم
چې درغلے پۀ دستور یم

دَ بانۀ لۀ څمبا زده کړه
سر تر پایه ولې چُور یم

پۀ یوه مُسکا رغیږم
هغه مرګی حال رنځور یم

څار دَ تا دَ نوم دَ تور نه
پۀ جهان کښې مشهور یم

چې پرې نوم دَ پښتنې دے
پۀ دا اوښکه هُم مغرور یم

یار کلام، کاتۀ پېرزو کړی
ډوب سرود آو پۀ سرور یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا اوښکه مې سره ده
په بارخو دې خوَله ده
اوس دَ زلفو په هر تار. کښې
سترې فکر له جوته ده
خوب او خیال کښې سکون چرته
چې ئې زړهٔ کښې هنګامه ده
سر دې نهٔ وی خو دستار وی
زمونږ دغه المیه ده
دَ جرس پهٔ غږ شه پورته
ګنې تلونې قافله ده
ستا دَ نوم پهٔ تور مې وژنې
قضیه خو بهانه ده
څه! مُنصف دَ ښار ته وایه!
بیا دَ وخت هُم فیصله ده

شیرین یار ترې څهٔ جار وُوځی
دَ یار مینه یو نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دَ پرخې وربېدلے نۀ شي
دَ ګُل رخسار ته رسېدلے نۀ شي

يو شل احساس ئې پاربېدلے نۀ شي
اوده جذبه ئې ړقېدلے نۀ شي

زۀ يو ورږمه يم دَ صبا، الوځم
تۀ ئې نګهت؛ خو ګډېدلے نۀ شي

دا دَ هجران لۀ تاوه څنګه ژاړې؟
پۀ خپلو اوښکو لامبېدلے نۀ شي

نن خو دې ډکې سترګې سرې ولېدې
حېف دے! چې اوس هُم ګرمېدلے نۀ شي

پام پسرليه! چې تکليف وُنۀ کړې
پۀ سمه، غر چې غوړېدلے نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ پهٔ ما آو نهٔ پهٔ تا یم
دَ ربنتیاؤ همنوا یم

ځان، جهان وَ ته پهٔ شا یم
ستا دَ مخ پهٔ تماشا یم

مخ اجل ته لهٔ پخوا یم
چې مدام ترلے ملا یم

پهٔ هغه به دې منل وی
چې دَ څهٔ سره اشنا یم

دَ دربار لهٔ سوری لرې
دَ معروض څخه ګویا یم

هره اوښکه مې ډیوه شی
ځکه شپه کښې پهٔ ژړا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ صحرا دَ هر یو گُل سورے دَ سر شي
دریغه! سور کهٔ دومره لویْ مې دَ خادر شي
راپَیدا دې هسې بیا شام او سحر شي
همنوا چې مې کابل او پَېښور شي
بلبلان به دَ گُلشن مې سیالی ؤکا
لهٔ دې سوزه دَ شېؤن کهٔ مې خبر شي
دَ جهان سیالی پهٔ ځایْ ده دَ سیالانو
خدایْ دې نهٔ کا څوک لهٔ غمه کور و کر شي
شهابی ستر گو ته وړاندې کړه لاسونه
نه چې جوړ دَ زړهٔ لهٔ کوره مې کنډر شي
کوم جواز دَ کومې خوا نه ئې راؤړے
یو ساعت کښې بانهٔ برند بل کښې اوتر شي
دَ خیا نه دَ اسمان. ستوری مخ پټ کا
چې سحر ئې ستا دَ مخ پهٔ خا! نظر شي

شیرین یار به ئې تل زلفو ته پهٔ تار وی
څهٔ پهٔ دا کهٔ دَ بلا تر کومی وَر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اغيار لره اغيار يه
دَ يارانو سره يار يه
کله عقل ته په لار يه
کله زړهٔ سره همکار يه
ډيوه بله کا دَ اوښکو
پهٔ شپه زلفو ته بېدار يه
کهٔ ئې ګُل دَ ښو نهٔ شي
خَبر دے خال ئې دَ رخسار يه
نور کهٔ لاس دې نهٔ بر کېږی
نو بس ښهٔ لره اظهار يه
دَ رڼا پهٔ طلب ګرځه
دَ تيارو ښخه کنار يه
پهٔ تکل دَ خپل مرام دې
لکه سيند يو ناقرار يه

دَ سينګار فکر دې وړے
پهٔ ملا تړ دَ شيرين يار يه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ غل نوم دلته سرکار دے
چې مُنصف ئې طرف دار دے
مرګ دَ ګُل ورته څهٔ کار دے
چې مالیار ئې صلاکار دے
وینو زوو باندې پایی
محافظ مګر خون خوار دے
خپله مینه ما ته اور ده
خپل ښائست تا ته انکار دے
ضمیر هُم دلې خرڅېږی
ستا دَ ښار ګرم بازار دے
پهٔ خپل سوری اوس وَیرېږم
هر سړے دَ وخت پهٔ ښکار دے
ستا لهٔ کلي کډه وُړے
ستا یو یاد مې "یارِ غار" دے

ستا پهٔ تنګ باندې به ؤمری
ستا یو داسې شیرین یار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوند دَ مازيګر او سحر چرته دے
ستا دَ مخ او سترګو اثر چرته دے
لاړې دَ بانهٔ، څوکې دې پُڅې شوې
داسې مې اوس سود دَ تبر چرته دے
ستا دَ زلفو وَل نه چې ځان اوباسو
مونږ. څخه دا چل او هنر چرته ده
غُځ مې دَ احساس دَ زړګی سر خو دے
ستا دَ خُوږ دَ سترګو نظر چرته دے
رابه شی قاصد دغه به هُم ؤشی
مونږ له پهٔ زړهٔ پورې "خبر" چرته دے
سپینو ئې لهٔ توره خلا ؤمونده
خال زما لهٔ خیاله بهر چرته دے
مخ چې پهٔ تورتم کښې دَ شپې ؤوینی
دا اهلِ نظر دَ دَهر چرته دے

ډیر تراخهٔ دَ ژوند ئې زائل کړی دی
دے لهٔ شیرین یاره خبر چرته دے

۲۰۰۴-۸-۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!
چې ساتون وايي شبخون ته
ورځ دې ضم کړله په شپه کښې
تا جدت ورکړۀ بدلون ته
دَ درد ځریکه ده خورېږي
دَ زړګی نه مې لړمون ته
خپلې سرې سترګې دې کسه
یا مې ګوره زړۀ ګُلګون ته
غم دَ تا کۀ مې لړ پرېږدي
زړۀ مې ډېر کېږي ژوندون ته
دَ سبا احوال به راوړي
"نن" دې ؤلېږه "پرون" ته
انتها دَ تغافل دې
لاره جوړه کا پاڅون ته

ما نه یاد به دې یو نۀ سي
زور به ؤبنایم بېلتون ته

۱۰_۸_۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کاتهٔ دې هومره نور شي
زر ده سر به مې دا پور شي
ترمې اوښکې نو هُم ښې دي
دَ زړهٔ زخم به تکور شي
څو چې خواله مې را نهٔ شي
څهٔ به مړ دَ بېلتون اور شي
پهٔ لوګی لوګی ماحول کښې
ښکلې سپين مخونه تور شي
دَ لُوګو ډکې کُوډلې
سپين محل ته دې پېغور شي
دَ دُنيا پهٔ ميو مَسته!
وايه! جام کهٔ دې نسکور شي
دا دَ زړهٔ قيصه اوږده ده
خو پهٔ سا اَو لږ پهٔ کور شي

خدای دې نهٔ کا شيرين ياره!
شوق ته خلاص مې دَ زړهٔ زور شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ وعدې غُندې اوپره خبره
خدایٰ دې زما نۀ کا کچه خبره
پۀ زړۀ مودو نه وه پرته خبره
مګر چې خلې ته نۀ راتله خبره
زړۀ به دې غټې وی؛ خو دَ تینګې نۀ وو
ګنې دَ "خلې" وه یو ذره خبره
دَ نوی وخت دَ تقاضې پۀ خاطر
باید چې یاده شی زَړه خبره
زړۀ به مې ډک وو؛ چې دَ سترګو نه مې
لکه دَ اوښکې څڅېده خبره
باد دَ نسیم ته زلفې خپله نیسې
تور ئې پۀ ما چې؛ شوه شهره خبره
پرې ته مې ونۀ وَیېل وړه خبره
خفه شوې دومره پۀ وَړه خبره

بیا شیرین یار لۀ خدایه څۀ غواړی نور
چې کوټه یار هُم کړی کَره خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه
دغه چُپه خلۀ وعده دې اوس ګویا کړه

ما دَ زړۀ زخمونه ؤسپړل سحر ته
تۀ اوس شونډې دَ صبا پۀ وږمه وا کړه

ستا دَ تورو زلفو تور مې پۀ سر واخست
ځان پسې مې دَ دُنیا هره بلا کړه

دَ زړۀ لوبې چې شي مات کله رغېږي
څه! بدل مې دَ ویسا چرته پَیدا کړه

دَ هر در اَو دَ دیوار وَ مونږ ته ستر ګې
پټ پۀ خوب دَ پیشمنی کنبې دې زړۀ راکړه

شیرین یار دې هُم اسیر دَ ګُورو زلفو
مخ روښي ورته منسوب دَ یو بېګا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه کۀ دي پخه شي
نو وعده به دي کچه شي
اور دي پورې پۀ شمله شي
چې ګرېوان دي پرې ټږه شي
تخیّل به لۀ ما زده شي
کۀ څو ورځې راسره شي
دَ جفا اِنتها څۀ کا
حوصله چې پُښتنه شي
اوپره سترګو ته دې وایه!
داسې کله یارانه شي؟
یاد دې غلے غلے راشي
شپه چې دمه شي پخه شي
جنګ کښې سترګې مخامخ کا
چې خپل عکس خو مې پَره شي

اسوېلو وَ ته مې خانده!
دَ چا خوا خو به سړه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې کاکل هسې تار تار ؤلیدۀ
تا مې پۀ خاورو کښې دستار ؤلیدۀ
نۀ دې ما اوښکه کښې تېنګار ؤلیدۀ
نۀ مې تا سترګو کښې قرار ؤلیدۀ
هېڅ ده یو اوښکې ته مایه دَ حُسن
چا؟ دَ دې بحر انتشار ؤلیدۀ
اخلی مې غېږ دَ پلوشو کښې نظر
ما پۀ شفقت هُم جفاکار ؤلیدۀ
اوس به تېپه دَ خپلواکۍ مې آورې
ما دې رسۍ اَو سر دَ دار ؤلیدۀ
ډېره چرچه ده دَ ساقی دَ مېئو
دَ وخت واعظ مو پسې خوار ؤلیدۀ

پۀ پښتنه لَیلا ئې زېړے ؤکړئ
چا کۀ یو هغه شیرین یار ؤلیدۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې لۀ وخته ناخبر يې
دومره ولې زوروَر يې

نۀ پۀ سمه، نۀ پۀ غر يې
دغه هسې کور او کر يې

کۀ پۀ خوب ئې وصل مومې
ګنه بيا هُم بختور يې

څۀ سبا دے، څۀ بېګا دے
لۀ احواله ښۀ خبر يې

خلۀ پۀ خيال کښې هُم کۀ در کا
پۀ بدل دَ زړۀ کښې سر يې

بيا څۀ غم دے شيرين ياره!
کۀ خپل عصر ته "هم سر" يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ کلی ښئهٔ احوال دے
چې زوال پکښې کمال دے
هر شبخُون پکښې ساتُون شی
چې بدلون پهٔ څو اشکال دے
مالی یار دَ دوه ډالرو
باغ دَ نوم پورې سنبال دے
هر یو ګُل ته پَیداوخت کښې
دَ خپل قتل استقبال دے
مُلا مست پهٔ مئیو ګرځی
هېر ئې واړه قیل و قال دے
ماتؤنکے دَ هر لوښی
پهٔ دا ځان خپله کُلال دے
غم هُم ډېر دَ هغه ژوی
چې دَ مړی پهٔ مثال دے

ستا وعده لهٔ مرګه تېره
شیرین یار مګر اتال دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هغه نظر به وی
نور نه ډک سحر به وی

بیا دي مخ او سترګو کښي
رنګ به وی اثر به وی

زلفي چي بادبړی دي
بوی د ګل اوتر به وی

ستا لبونے زړۀ پۀ تا
هسي زوروړ به وی

زړۀ لکه ماشوم زما
لا څۀ ناخبر به وی

شپي به د شوقدر وی
ورځي د اختر به وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤلید
ګنه چا په دا زمان کښې مکان ؤلید
څنګ عدم مې خپل وجود ته حېران ؤلید
چې دا ستا دَ سترګو تور کښې مې ځان ؤلید
دَ سیلانو دَ سیالۍ مې ارمان ؤلید
لکه ګُل مې په صحرا کښې خندان ؤلید
دَ خپل مخ لهٔ ابادیه دې زړهٔ لوی شی
بارې تا کهٔ مې دَ اوښکو باران ؤلید
دَ مګس او دَ ګرګس خوارۍ شوې پېښې
ما بورا او عندلیب په فغان ؤلید
دم، قدم لره مې هُم خپله اختیار کا
دَ زړهٔ کور کښې مې یو هغه مهمان ؤلید
اوس دَ زړهٔ دَ آب و تاب قدر په چا دے
چې ستا نُور ئې دَ حرم په دالان ؤلید

شیرین یار دې چې دَ پت په ډېرۍ ناست دے
ما دَ دهَر په یارانو کښې خان ؤلید

(c) ketabton.com: The Digital Library

"روز و شب" به دې بيان کړم
"مخ او زُلف" به دې عيان کړم
ځان دَ تا کۀ تا دَ ځان کړم
ډېرې مينې دې حَيران کړم
ورک پۀ ذات کښې دې زۀ دومره
اوس پۀ تا دَ ځان ګُمان کړم
"زۀ" چې ورک شي پاتې "تۀ" شي
دغه سوال به دې آسان کړم
آب دَ اوښکې زيات لۀ حُسنه
نور به څۀ قدر، سامان کړم
دا بازار دَ دُنياګۍ دے
زۀ پۀ ځان ئې هُم ارزان کړم

•

دَ نښتو پۀ تسلسل کښې
ډېر دې ځان ته بې زبان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ به څۀ وينمه چرې دَ چا سترګې
دا چې کسو کښې مې عکس دی دَ تا سترګې
يو مې رونې پۀ وحشت دَ ښکا سترګې
بل مې پټې پۀ بې نُوره سبا سترګې
تَيرې کله؟ ترې پۀ نوم دَ رڼا آخلم
راغے وخت؛ څکه اوباسی لۀ ما سترګې
دَ يارانو دَ ياری مې څۀ روداد دے
نا اشنا کړې يَوې پېښې؛ اشنا سترګې
غم دَ هجر مې دَ زړۀ پۀ خُونه پرېوَت
زما اوچې شوې پۀ ډېره ژړا سترګې
چې دَ زلفو پۀ سايه دَ خوب هوَس وی
څوک ئې څۀ وينی په څنګ دَ بلا سترګې
پۀ سينه کښې مې ښکالۀ دَ زړګی نشته
څنګ حيا کښې آموخته شوې پۀ غلا سترګې

چاپېريال کۀ دَ غَرض پۀ دُوړو خړ دے
شيرين ياره! خو دَ زړۀ مې رڼا سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ کښېږ دَ مقتل کۀ اُودرېدلے يم
څۀ به تر مرامه رسېدلے يم

ستا پۀ ګُل رخسار چې ځلېدلے يم
تل لکه دَ پرخې ژړېدلے يم

ستا چې دَ کاکل خړې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غوړېدلے يم

ستا دَ ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے يم

شپې ته دَ سبا دَ ستورې ځل وينم
کله دَ وحشت نه بوږنېدلے يم

داسې کوم جرس تهٔر وهلے شي
زۀ لکه پاڅُون ته غوږېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خزان دَ آمد کُوکې پهٔ بهار کړې
دَ چمن دَ بُلبلانو زړهٔ آزار کړې
دَ کمال دَ انتها پهٔ سر زوال دے
څو به کرم دې دَ جبر دا بازار کړې
ډېر یاران دَ تا مړَیان دی ښهٔ خبر یم
نشته دا چې کله ما به ورکښې شمار کړې
هر مزدُور زما دَ ښار بلا مجبور دے
اوږے، تږے اس به خلاص څهٔ پهٔ کارزار کړې
څه! تپه دَ خپلواکۍ مې لا خوږه شوه
اوس به څهٔ دې دا قفس اَو سر دَ دار کړې
دَ سبا دَ ستوری ځَل به دې زړهٔ بل کا
اے! چې ناز پهٔ تسلسل دَ شبِ تار کړې

لیونے سپیلنے گرځه اوس کوڅو کښې
کهٔ پَیدا پکښې یو هاغه شیرین یار کړې

۲۷-۵-۲۰۰۵

دَ مرگ کوټه، کوټ لکهپت جېل-

(c) ketabton.com: The Digital Library

عام و خاص وته معلوم شوم
چې بېلتون کښې دې معدوم شوم

ته مې څۀ له لاسه ورکړې
ترسايې خپلې محروم شوم

مينه حُسن ته منسوب ده
چې دَ تا سره موسوم شوم

کتهوری له زانو غوارم
په لوئ والی کښې ماشوم شوم

دَ عصمت حرمت دې پالم
له مستئ ډېرې معصوم شوم

پۀ وعده به دې غُلېږم
ستا دَ خُلې هسې کۀ اوم شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فنا مې لۀ نظر شوې
داسې ورک پۀ کوم "نظر" شوې
کۀ پۀ "زۀ" دې زوروَر شوې
بيا منم چې معتبر شوې
څنګه څَنګ کښې مې راتول وې
خو چې لاړې کوړ و کر شوې
پۀ ګوګل کښې مې زړۀ رېږدی
ياره څۀ دَ ژمی نمر شوې
زۀ به اوښکې نه زړۀ لوئ کړم
تۀ کۀ خال نه لاس پۀ سر شوې
زۀ هر پېر به دَ نګهت يم
تۀ کۀ نُور نه ډک سحر شوې
زۀ به هغسې دلدار شم
تۀ که هغه رنګ دلبر شوې

لۀ همکارو څخه لاړې
دَ خام خيالو همسفر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خومره چې حَېرانه ده
هومره سرګردانه ده
راخو شه! محفل وَته
څۀ قيصه روانه ده
بيا ساقي بې پامه شوې
دا خبره ګرانه ده
وژني مې خو سترګو کښې
ډېره ځان اسانه ده
اوس شوه کوربنه دَ زړۀ
ما چې وې؛ مهمانه ده
دا پښتنه اوښکه ده
ما ته بلا "ګرانه" ده
لا ئې ستم زور وُکړۀ
ما به وې؛ ستومانه ده

څۀ زده؟ شيرين ياره! چې
روغه ئې، کۀ ورانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پت پالم، وفا کوم
سود دَ زړهٔ پهٔ تا کوم
دا خو دي پهٔ ننګ اولاړ
مینه به دي بیا کوم
راغلم دي کوڅې وَته
زهٔ لټون زما کوم
زړهٔ مې چې زما نهٔ شو
اوس ویسا پهٔ چا کوم
نور لهٔ سحر څهٔ وایم
لا خو به خندا کوم
ستا پهٔ زلفو دم یَمه
ډار څهٔ دَ بلا کوم
زهٔ دي ستا دوا شمه
تل دغه دُعا · کوم

ځار دَ زلفو تور نه دي
اوس دَ څهٔ پروا کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو لکه پخوا نۀ شې
لا به مې همخوا نۀ شې
څو چې مې همرا نۀ شې
هومره به اشنا نۀ شې
ځۀ ګیله دَ بله ده
خپله خپل خَیر خوا نۀ شې
دا هغه مابنام دے خو
تۀ به هسې را نۀ شې
ګوره! زما سترګو ته
بل خوا به پَیدا نۀ شې
اوښکې پښتنې کُسه!
اوس به هُم پخلا نۀ شې؟
زړۀ دې پرې پېرلے دے
خلې نه دې پشا نۀ شې

دا دَ شیرین یار کلے
دلته کښې افشا نۀ شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ھره کریکه به اذان کړم
ګوره شپه به په لړزان کړم
شوق د عشق به مې د شان کړم
هر خواهش به پرې قربان کړم
ترمه اوښکه چې بهیر شي
تغافل به دې حېران کړم
څم ماضی وته مې ګرځم
ښپه نیولے چې دوران کړم
تهٔ خوارهٔ ایله لبان کړې
زهٔ ریښې ریښې ګرېوان کړم
همنوا شه په محفل کښې
چې په چغه "یا قربان" کړم
د پچوا لکه خو راشه
چې د زړهٔ په ملک دې "خان" کړم

د کاکل ملک ئې تسخیر دے
خو کهٔ څان هغه افغان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ دې زړۀ دَ التفات شي
بیا مې خیال دَملاقات شي
ګُرم مې صبر مَګر نۀ دے
خو دا جبر دې لږ زیات شي
دَ رُخسار سُرخي کۀ دا وي
دَ یاقوت بازار به مات شي
پۀ شین خال به دې وانخلم
زمرد کۀ دَ سَوات شي
دا جذبه دَ لېونتوب وي
لکه غر غرور چې مات شي
دا مُهم ابراهیمي دے
مات به لات او هر منات شي
زۀ لۀ تا چې. مینه غواړم
لکه تږے چې فِرات شي

لۀ دیاره پسې وړُک شه
شیرین یار چې درته یات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوَر زړۀ
ما پَیدا دَ زړۀ پۀ زور کړۀ هومره نور زړۀ
دَ نظر پۀ پلوَشو مې کړه تکور زړۀ
ستا دوا ته مې مائِل کړۀ ډېر پۀ زور زړۀ
نور دې لاس دَ بېلتون نبوه؛ زغم تمام دے
سوزَوی به راله څو داسې پۀ اور زړۀ
ستا دَ زلفو سیاهی چې به لا څۀ وی
چې دې سپینو اننګو کړۀ راله تور زړۀ
دَ جفا پرده پۀ جبر باندې څو کړې
دا چې ؤکنډې مې خلۀ نو کاندی شور زړۀ
دَ بلا لۀ سِوری کله؟ مې وسواس دے
مګر نۀ وی کله کله مې پۀ کور زړۀ
دَ حالاتو پۀ تورتم کښې نبغ پۀ لار ځی
ستړے ستړے کۀ دے؛ نۀ دے لاشب کور زړۀ

زړۀ به څۀ پۀ کوم پړاوْ کښې هغه در کا
چا چې کړے ژوند مدام لۀ بل پۀ پور زړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده
داغلې ژبه هومره غلې نۀ ده
ما پۀ اسره جذبه وژلې نۀ ده
ستا پۀ څادر مې ملا تړلې نۀ ده
پۀ سر دَ دار دَ رسۍ وَل مې ګواه
ما دې پۀ سر سودا منلې نۀ ده
څکه مې کسې په نشتر اوباسی
ما پلوشه دَ نُور غندلې نۀ ده
ورکړه اوس اوښکې ته مې غېږ دَ باڼو
پۀ عمر تول چرته درغلې نۀ ده
لا به قلم څوکه تېرۀ ګرځئم
لاس ته راغلې څو "اوښکلې" نۀ ده

ستا شیرین یار به پۀ تا دروند وے مګر
دا زمانه دَ تول او تُلې نۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلهٔ ما ته به همکار شې
چې خاوند دَ خپل اختيار شې
دَ حالاتو ګرفت هېڅ دے
خو کهٔ خلاص لهٔ خپل حصار شې
دَ ادراک پهٔ نیلی سور شه
چې زمان ته پهٔ رفتار شې
خپل مرام به دې ښيپې ښکل کا
کهٔ روان زما پهٔ لار شې
آواره فکر مې خپل کړه
چې پهٔ بحر و بر آوار شې
پسرلے دَ خيال مې پور کړه
چې آباد لکه ګلزار شې

ما دَ درد کريکه مې بانګ کړه
بايد! اوس خو چې بَېدار شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې لولپه نهٔ شي
خوا خو دې سړه نهٔ شي
څومره نظر سپک دې کړهٔ
نور لهٔ دې بنه نهٔ شي
څو نهٔ شي محروم، مظلوم
عدل به ئې زده نهٔ شي
کَمه دَ حرص چې ده
چرې به پوره نهٔ شي
لا مې نظر سترے کړه
ستا به هُم دمه نهٔ شي
جوړ دے دَ ښکلا وقار
سترګې دې اوپره نهٔ شي
سم دَ .هرکلي سره
ګوره! "مخه ښه" نهٔ شي

څار! لهٔ پښتنې ستر
خوب کښې هُم ښکاره نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زما فکر او خیال زده
زهٔ دې هُم زلفې او خال زده
زهٔ منلے دَ اقدار یم
تهٔ دَ سترګو مې هر سوال زده
سیاه خال نه دې معلوم کا
دَ هر سوی زړګی حال زده
ما چې سُر دَ مینې تار کړهٔ
کاش! کهٔ تا دَ وصل تال زده
دا چې! لوښے دَ زړهٔ مات شی
رغاوے ئې کوم کلال زده
ؤلې رنګ دې هسې تښتی
دلې خلق تول احوال زده

دَ ارمان څلے به څهٔ کړم
رسم، څوک؟ دَ شال، مشال زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه مې نظر دے ورک
تا نه دې اثر دے ورک
څوک لۀ خپل کنډر دے ورک
چا نه خپل دوتر دے ورک
دا چنې، کوڅې خوشې
اوس چې لوئ تبر دے ورک
چرته لوېته، پته
چرته کښې خادر دے ورک
دلته کۀ دستار ريښې
هلته مګر سر دے ورک
مړه ده دَ دلدار وضع
ناز هُم دَ دلبر دے ورک

زلفې پۀ کابل فنا
مخ پۀ پېښور دے ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریغه! یو په زړه مابنام
ما ته خوله په خوله مابنام
دا تیاره تیاره مابنام
بیا سپېره سپېره مابنام
نه هسې ډېوې بلې
نه هغه راتله مابنام
بیرته لوېتېه نه کا
داسې بیا د څه مابنام
تښتي انتظار نه مې
دا دې هم لا ښه مابنام
ستوري په اسمان ځلي
درومي چُپه خوله مابنام
زړه ته لَلې لو وائم
هاو! که شي اوده مابنام

ستا د زلفو تورو ته
شي اوبه اوبه مابنام

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ درد و غم او اذیت قیصه ده
زما قیصه دَ محبت قیصه ده
لږ مي دَ اوبنکو شور ته غوږ ؤنیوه
نظم کښي خنګ دَ بغاوت قیصه ده
دَ شک آو یاس لهٔ هره تیوکه خالي
زما دَ عزم او جرأت قیصه ده
ستا دَ زلفانو، بانهٔ، خال پهٔ نوم مي
دَ صبر، زغم، استقامت قیصه ده
لاره کوڅه او پهٔ حجره ئي ګورم
وړکه دَ ننګ، پت او حُرمت قیصه ده
دَ زلفو تار پهٔ آئینه کښي کَسی
خومره اُوږده اوس دَ حَیرت قیصه ده
ستا پهٔ هر تال کښي انتشار انتشار
زما هر تار کښي دَ وحدت قیصه ده

دَ شیرین یار دَ اسویلو پهٔ ژبه
ؤګوره خومره دَ حدت قیصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

خپله خاوره خپل قانون وے
په خپل واک کښې مو ژوندون وے

بندګي شوه د مړيانو
مرګ د نن نه په پرون وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

امن او ښکلا

دَ خزان قاصد پهٔ شا شي
دَ سپرلي قافله راشي

غاټټولونه، لاله ګُلي
پهٔ دا پُولو، پټو بیا شي

اُومه خلهٔ غُټیې موسېږي
نکهتونه پهٔ ګډا شي

بوراګان هسې ښېږي
بلبلان سر پهٔ ثنا شي

دَ وطن دا ګُلستان مو
امن امن شي ښکلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي او وطن

دَ وطن نه چرته لرې
دَ ظالم صیاد ولقه کښې
یو مرغۍ دَ سیالو سیاله
وی راګېره پهٔ پنجره کښې

پهٔ فضا کښې چې سَبل وینی
نو الوت دَ وطن غواړی
پهٔ خپل بڼ پسې پرېشانه
خپلې جالې پسې ژاړی

ازادي کهٔ لوی نعمت دے
خپل وطن هُم یو جنت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے دریغه!

چې پټکے دَ امامت وی
خو شمله دَ شجاعت وی

دَ مطرب لۀ دې ربابه
یو نغمه دَ بغاوت وی

دَ شپونکی لۀ دې شپېلیه!
بیا ټپه دَ حریت وی

وفادار کۀ جفاکار وی
خو یو یار پۀ هر صورت وی

خیال مې باد ته دَ وخت وایی
پستنه یو تېر ساعت وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دُعا دَ حجرې (دېرې) په جوړېدو وُليکلے شوه

خدايه!

دا اوتاک مې ګُلستان هسې ودان کړې
مګر دا چې ئې په عمر جاودان کړې

وسيله ئې دَ خُوږ زړونو دَ درمان کړې
مرتبه ئې دَ جنت دَ سائبان کړې

سرچشمه ئې دَ نړۍ دَ امنيت کړې
عمارت دَ مِلتونو ورحَېران کړې

دمه ځاۍ چې دَ بادشاه هُم دَ ګدا وي
شناخت ئې خاص و عام باندې عيان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر مېلمه اَو مسافر ته زړهٔ فراخه
برکت ئې دومره زيات دَ دسترخوان کړې

دَ جرګو او مرکو وَ احاطو له
يو مرکز ئې دَ همه پښتونستان کړې

څو تِيلې مې راټول کړې پهٔ خوارو دي
دغه جاله پهٔ امان لهٔ هر طوفان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

دَ ځوانۍ په حقله دَ درې پوهه شاعرانو نظر

غالب

ښۀ ساعت او روغ صورت وي
نو ځواني هُم بادشاهي ده

خوشحال ختټک

دَ بادشاه لۀ پیرۍ ښۀ ده
کۀ ځواني دَ مُصلي ده

رحمان مومند

چې ځوانۍ کښې تقوادار وي
مرتبه ئې دَ ولي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ وخت لیلا

ګټو کښې زَر متهو کښې زور غواړي ښځه
په زړهٔ کښې شور په خلهٔ کښې اور غواړي ښځه
ښکلې محل په رنګ له کور غواړي ښځه
هر سهولت یو په ځلور غواړي ښځه

دا چې قدم دَ خپل شباب آخلي
ښه جائزه دَ ژوند د باب آخلي
په یو ساعت دَ ژوند حساب آخلي
هر یو خراج په آب و تاب آخلي

دَ وخت لَیلا دَ مجنونانو نهٔ ده
دَ ببَر سرو نشیانو نهٔ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران مشر اجمل خټک ته

دا زوال دې لاندې سر شه
لا کمال دې باندې بر شه

دَ مستۍ همه سپرلے هُم
بیا دې خور پۀ لر او بر شه

دَ رنګ رنګ نِکهت پیرونه
لۀ تور غره تر سپین غر شه

ما بڼې چغه دَ وحدت کا
ایلم بیْرته اوچت سر شه

بولان بیا له مْلا ترلے
خَیبر هُم بنۀ راببر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ لنډی او اباسین کښې
غُرځنګونه زورَور شه

شی تازه دَ ګودر غاړه
راژوندے دي مازیګر شه

پاخې پوک وَهی شپیلۍ ئې
شپونکے بیا پهٔ تپه سر شه

مطربان دي چنګ تر څنګ کا
هر مضراب ئې پهٔ سُر بر شه

هر ساقی باده پهٔ لاس کښې
ستا دَ ترو. پهٔ خوا ورشه

ډیوه بله پهٔ حجره کښې
وحشت چاودے پهٔ خیګر. شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا درنو درنو پټکو کښېږي
شملې لَکې برابر شه

خدایٔ مې چغه درته بانګ کا
راپَیدا دې ورک سحر شه

په انګڼ کښې دې اتڼي
لهٔ کوڅې دې ویر بهر شه

هره شپه درته شوقدر
هره ورځ درته اختر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره په هر کالی

دَ ښائست یوه هستی ده
یا خو حُوره یا پری ده

کهٔ لهٔ خط او خال مُشکی ده
نو لهٔ زلفو عنبری ده

ګُور کاکل ئې سیاهی ده
سپین جبین ئې روښنائی ده

ځلانده ماهِ تمام ده
خو پهٔ بام نهٔ ده مخفی ده

دَ حُرمت، حیا پرده کښې
یوه ټغبنتې باریکی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

موئ کمره، لاله لبه
پهٔ چشمانو نرګسي ده

لکه ګل وي خوشبوداره
هُم بنائِست دے هُم خوبي ده

پهٔ قامت کښې لکه سروې
پهٔ غړيه کښې صراحي ده

سر تر پايْ پهٔ سُرور ډوبه
پهٔ رګ رګ کښې ئې مستي ده

پهٔ رګ رګ کښې ئې مستي ده
خو ښېبوه ئې زاهدي ده

خوئْ کښې تلې فرښتو ته
لهٔ جنته ئې بوتي ده

يا بُلبُله يا مېنا ده
دَ ګُفتار ئې شيريني ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ بیان کښې وزن داره
دَ مفهوم ئې روانی ده

پهٔ ادراک اَو فهم دواړه
لا سپوا تر هر سړی ده

هُم پهٔ راز اَو پهٔ رموز کښې
ډونګې زیاته لهٔ کوهی ده

علم داره، عمل ناکه
بې حسابه نایابی ده

شیرین یار ئې څهٔ صفت کا
دا پُوره پهٔ هر کالَی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته یاد شې اې وطنه

ما ته یاد شې اې وطنه! همه تېر زاړه وختونه
زما زړه باندې پراته دي هغه ډېر خواږه یادونه

هغه زه چې یو ماشوم وُم
زه به پروت وم په ځانګو کښې

په ځولۍ کښې، کله ترخ کښې
ډېر په ناز او په نخرو کښې

ما ته مور به الله هو وې
دَ اواز خوږو چپو کښې

خور او ورور لَلي لَلو وې
ترنم او په نغمو کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهٔ دې پس شوم پهٔ خپوړو
او بیا ساه راغلے پاپو کښې

ما وهلې به بیا منډې
ستا پهٔ پُولو، پهٔ پَټو کښې

پهٔ تکل دَ تاروګو به
ګرځېدمه پهٔ وانښو کښې

یا مشغول به وُم پهٔ لوبو
چرته ګټو پهٔ ټیکرو کښې

•

چې رابره به سپوږمۍ شوه
پټ پټونې نه دَ ستورو
ما ته یاد شی اے وطنه!
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی

ما غُښتل به ترې مَمونه
اخستل به سې خوندونه
همه تېر زاړهٔ وختونه
هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په کلو، په بانډو کښې
هلکان چې به تولګی وُو
په رنګ رنګ له هغه لوبې
ښۀ په درز به ماښامی وُو
یا به لوبه وه دَ سیو
ښۀ تاو شوی به لنډی وُو
یا به لوبه مو دَ پانې
یا انګۍ کښې به مَلی وُو
هغه بل خوا جینکو به
خو جوړ کړی کورکی وُو
یا جوړ کړی ئې وادُونه
دَ ګُوډۍ او ګوډاکی وُو
هُم ئې لوبې دَ موسیَو
په چیندرو کښې الګوډی وُو
یا داوُونه په میرګاټو
"یا وَنی" او "دووَنی" وُو

چې به جوړ شُو په حجره کښې دَ ځلمو دوه طرفونه
یا دَ مخی ګُوزارونه یا ټیکونه، اکوړونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تیر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډیر خواږۀ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا پهٔ للمو دشتو
چې به راغلهٔ بهارونه
تېوکېدلی به غانتول وُو
آو لاله هُم سرهٔ مخونه
کله شین، کله باران به
ځانله ځانله ئې خوندونه
کهٔ به جوړ دَ بوډۍ تال شو
دَ قدرت؛ جمع رنګونه
هُم اباد دي ګودرونه
مَستي جونه قطارونه
پهٔ ترخونو کښې منګی ئې
پهٔ یو بل باندې تېلونه
یا پهٔ سیند کښې شاه ځلمیانو
چې پهٔ مټ به کړهٔ جالونه
پهٔ مهیانو پسې چَړ کښې
پهٔ څَپْیاکو ګُوزارونه

چې سیند غاړې ته پهٔ اُوړی اچول به مو سپرونه
پهٔ چپو کښې به تاری وې تش بازو او شنازونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر مابنام هغه مابڼ ته
دَ مارغانو تلۀ سبلونه
پۀ اسمان کښې به رواني
هغه زانې قطارونه
پۀ ببلو کښې سُرخابانو
چې به وُنيؤل ناوُونه
پۀ مېره کښې چې به خُرارو
راچېړل دَ زيل سُرونه
دَ طوطيانو، ښاروګانو
پۀ هر بڼ کښې اوازونه
دَ زرکانو، طاؤسانو
هغه کړيکې او چړکونه
يا لۀ جاړو ترنګؤل چې
تاروګانو خپل تارونه
پۀ نارو به وُو تنزرى
دَ مرَز پچ پَړکونه

چې نغمې وې دَ بلبلو | دَ کوئل خوارۀ کُوکُونه
ښنګه ډک وُو لۀ سُروده | سحرونه، مابنامونه
ما ته ياد شى اے وطنه! | همه تېر زارۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دى | هغه ډېر خوارۀ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دَنګ اَو اوچت غرونه
تر اسمانه ئې سَرونه
پهٔ لمن کښې ئې غُزان وُو
پهٔ سرونو نښترونه
ګرځېدل ئې سردرو کښې
دَ زمریانو کنډکونه
دانګېدلې غرځنی به
شړېدل به ابشارونه
پهٔ هوا شیکری، باښې وې
پهٔ غوټو به وُو بازونه
خزندو اَو درندو نه
سُوړې ډکې هُم غارونه
دَمه شپه کښې راؤښکل به
شرمخانو اوازونه
پړقېدهٔ به اورکی – هم
دَ پېریانو لاټېنونه

چې جهان پرې ښائسته وو | دَ فطرت بلا رنګونه
زما سترګو کښې ځلېږی | دَ حیات واړه عکسونه
ما ته یاد شي اے وطنه! | همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دي | هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه موج اماج دَ زمکو
دَ هر چا زمیندارۍ وې
پرې اباد وُو ارتونه
دَ هر چا قُلبې، جورې وې
دَ اسانو او غویانو
جورې زغلونه او مېلې وې
ښهٔ چېکار چېکار کندوان وُو
ښې پرېوانه به غلې وې
وُو محدود ضرورتونه
پهٔ تونبې کښې خو توښې وې
بې ضرر دَ خاورو لُوښی
کهٔ دونبې، کټوې، کاسې وې
یو توشک، یوه شړې وه
کېناوې وې او پنې وې
دَ ژوندون اورې وې سپکې
ملازې وې نهٔ نخرې وې

چې پهٔ لَو آو پهٔ غوبل به لګېدلی اشرونه
دَ یو بل پهٔ کار راتلهٔ به وُو دا هسې عالمونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زارهٔ وختونه
زما زرهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه به حجره وه
سره تږول درانهٔ پګونه
ښې ډزَنې ډزَنې کاتی وې
ښهٔ دراز دراز قدونه
پهٔ پټکو کښې شملې لکې
پهٔ ځنګ توړې، ټوپکونه
ګرځېدل به تاوْ بریتونه
دَ غَیرت او ننګ مړونه
په جرګو هوارؤل ئې
تږول خندونه، جنجالونه
لاس پهٔ نام ورته کسبیان به
پهٔ چکر ئې چیلمونه
ماسخوتن به دَ ځلمیانو
پهٔ حجرو کښې محفلونه
دَ منګی هغه ټنګونه
پهٔ ربلو ئې ربابونه

چې دَ خوند آو دَ وقار وُو ښکلی واړه ساعتونه
مینه مینه ورورولی وه کشالې وې نهٔ جنګونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه ---- نجات

نهٔ مو خود شته نهٔ اختیار
نهٔ مو زیست شته نهٔ روزګار

نهٔ ثاني دَ فرید خان شته
چې تسلیم کا هندوبار

نهٔ میرویس پهٔ ببرته راغے
کا ګورګین پهٔ ګور دوشار

نهٔ پیدا بل احمد شاه دے
چې مرهټ شي ببرته خوار

وران دوتر دَ شیخ ملی دے
وړک احمد ملک سالار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ مُهم دَ یوسفزو شته
چې مغل وُکاندی ډار

سوړ تحریک دَ پیر روښان دے
دَ خپلواک غلے پرچار

دریا خان او ایمل خاورې
دَ ملت خُونه تار تار

نهٔ پهٔ رنګ دَ فتح خان شوک
چې پرې ناز وُکا پنجتار

بند تپه دَ ملالۍ ده
پهٔ یرغل نهٔ دے ناتار

کوم دے زړهٔ دَ ملتاني اوس
پهٔ فبرنګ نهٔ شي ایسار

نهٔ مو ګُتو کښې قلم شته
نهٔ پهٔ لاسو کښې تلوار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دائرې دَ استقبال له
مونږه نهٔ لرو پرکار

نهٔ پهٔ زَرو باندې شتهٔ یُو
نهٔ پهٔ زور باندې نامدار

پهٔ جامه مو څهٔ کار نشته
خو مئښن یُو پهٔ دستار

دَ پټکی ترړل مو نهٔ زْده
نوم به غواړو دَ سردار

نهٔ پخپله څهٔ کوے شو
نهٔ څوک بل پرېږدُو اوزګار

دَ ملت پهٔ کار ناپوهه
دَ ځان سُود لره هوښیار

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ یوه تکه خرڅېږو
زمونږ دَغه دے بازار

ډېر شتهٔ من دَلي یادېږی
نمک خوار دَ استعمار

پهٔ رنګ رنګ لره جامه کښې
دلال راشی دَ بادار

خومره لوبې پهٔ مونږ ؤکړې
هرې پېښې پهٔ بار بار

هر خاطر به وی لاجمع
څو چې نهٔ شُو تول همکار

خدای دې وُکا شیرین یاره!
پهٔ پښتون راشی بیا وار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر نځو خان ته!

دَ دې کلی ثانی پلاره
نر سالاره لویٔ سرداره

سینه وره، وضع داره!
دَ خپل قام لهٔ غمه خواره!

مُناره درېسې ژاړی
راشه بیا ورته پهٔ لاره

کهٔ دا لارې دی غوَبړ شوی
ستا دَ اَس دَ تاپ دَ پاره

سر لهٔ ګوره کا راپورته
ګوره! کلے تر بازاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا منم؛ څهٔ څان ځانی ده
دَ هر چا ده خپله چاره

هره چاره بازاری ده
خلقه شؤله سودماره

مګر ستا دَ نرې وینې
یو څو څاڅکی تازه داره

دا دَ نوی کُول ځلمی دی
دَ خپل وخت نه خبرداره

لهٔ مړانې عبارت دی
پهٔ جذبه دَ ننګ سرشاره

"اجازه" دې یوه غواړی
دا دسته ده نوره تیاره

باتوران دی خو بس دا چې
اوس بې مشره، بې سالاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به بنۀ وی کۀ بیا راغلې
دَ تا ډاډ ته پامته داره

یا خپل سورے راپېرزو کا
پۀ دا هُم دې منت باره

دَ دې کلی ثانی پلاره!
نر سالاره! لوی سرداره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوحه

(دَ يو مشر په تلين)

دَ هوا قاصد خبر راوړو قَفَس ته
وې ئې: غوږ شه! ستا لۀ کلی يو ابا لاړ

ما وې: ژبه دې شه ګُونګه، خلۀ دې ماته
څۀ درُوند غم پۀ خُونه راغے — "لوی لالا" لاړ

دَ جنت رضوان ولاړ ئې هَرکلی ته
چې پاک روح ئې پۀ پرواز شۀ پۀ سما لاړ

هيڅ جامه ئې دَ ريا دَ زُهد نۀ وه
حقيقت کښې پۀ دا دؤر وو پارسا – لاړ

هُم خوددار وو، هُم دلدار وو – بلا ؤشوه
په يو ذات کښې چې فقير وو هُم باچا – لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښهٔ پاکانو پکښې نوَري خپل لړلی
دَ دُنیا لهٔ آب وَ ګِل؛ مګر صفا لاړ

مرتبه ئې دَ "وَلی" نه کمه نهٔ وه
اُف! دَ مرګ پهٔ بهانه رانه ویړیا لاړ

دَ حجرې دالان کهٔ ویر کا؛ وَرله ښائی
چې درست "آب" ترې مقدر ته پهٔ رضا لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخیل

تخیل مې لکه باز دے
بلندۍ کښې ئې پرواز دے

لهٔ هر باده، هر طوفانه
هسې رنګ له بې نیاز دے

دَ باتور هسې تُورزنے
پَر او پنجه کښې ممتاز دے

پهٔ تورتم دَ شپه کښې وینی
دے یَو هغهٔ نظرباز دے

مُستحق دَ بلا داد دے
سزاوار دَ هر اعزاز دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه او زه

هغه زلفې چې څنې کا
ښکنبې وتومبی گلاب
هغه سترګې چې کا تورې
ښکنبې کښېنوی قصاب

هغه غوړې تازه شونډې
ښکنبې خوند پټ د کوثر
لا باده چې په پياله کا
ښکنبې ډوب کا مست نظر

بيا کوم شان دے او کوم ځان
څه توبه ده، څه ايمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبُل ناله

(دَ یو اشنا په تلین)

دَ خاطر بلبل آزار شۀ بهار لاړو
ډک دَ ګل دَ خنداګانو سهار لاړو

لکه باد چې پۀ مخ راشی ځبنې تېر شی
ؤلې دا چې هسې ډېر پۀ رفتار لاړو

ما چې طمع دَ یاری ئې تر ابد کړه
هغه یار دَ یو ساعت پۀ اتبار لاړو

ما پۀ اوښکو ملغلرو به پېرلو
ځومره سِهل دَ دُنیا پۀ بازار لاړو

اوس نغمه کۀ پۀ خلۀ راشی خو ناله شی
چې مطرب اشنا لۀ چنګ و ستار لاړو

دَ همزولو دَ تولی نو څۀ سیالی ده
چې ئې خاورو لره ګُل دَ دستار لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه-----درونـد پښتونه!

نۀ شمله، نۀ دې جرګه شته
نۀ حجره، نۀ دې کټونه
نۀ چيلم شته نۀ ګسبيان شته
نۀ دې رعب او نۀ برېتونه

نۀ تۀ مشر هسې پاتې
نۀ دې هغه کشران شته
نۀ دې "راشه"، نۀ دې "درشه"
نۀ دې هغه دسترخوان شته

درونـد پښتونه! ځان دې خوار کړۀ
تا لۀ ژونده جوړ بازار کړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات او باور

تهٔ دې ناز کړې پهٔ جمال
زهٔ غره یم پهٔ جنون
زهٔ قائل یم دَ وصال
تهٔ خوښیږې پهٔ بېلتون

تهٔ اخته پهٔ تغافل
زهٔ لګیا یم پهٔ پاخون
تهٔ دې یاد پهٔ خور کاکل
زهٔ موسوم یم پهٔ ترون

څو کهٔ بېله لرې لار
تا به څان ته کړم همکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه-----خو!

درست عالم به در حېران کړم
تا به ټول ودان کړم
دَ تا دشتې دا مېرې به
زۀ ښېرازې ګُلستان کړم
دا چَنې او دا کوځې به
زۀ دې ښادې پۀ جهان کړم
تا به زۀ جانان جانان کړم
تا به زۀ جنت نشان کړم

خو دا خپل دَ قام وګړي
لۀ هر خوا راته بدخوا دي
څوک دَ لاس نه مې رانيسي
څوک دَ پښو نه مې راکاږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ ما ګران لهٔ خپله تنه
اے زما خوږه وطنه!
دي علت سره پهٔ جنګ یم
خپل هیئت نه چې پهٔ ښنګ یم
کهٔ پهٔ ژوند ترې نه اوزګار شم
ګنهٔ ستا هلهٔ پکار شم
نو کهٔ خاندې او کهٔ ژاړې
دَ سر خَبر به راته غواړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ استعمار دلال ته

تهٔ ملګرے دَ يرغل
زهٔ ملا تړ مې دَ خپل تل
تهٔ يې غل دَ غلو تر ځنګ
زهٔ يم ساد دَ سادو مل

تهٔ پرچار دَ اطاعت
زهٔ نغمه دَ بغاوت
تهٔ سبق دَ غلامۍ
زهٔ ټپه دَ حريت

تهٔ دې خپله نيوه لار
زهٔ به خپل کومه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښه اوښکه دَ پښتنې لَيلا په نوم

چې به شته شي کۀ معدومه
ما ته هيڅ نۀ ده معلومه
ستا لۀ ياده زېږېدلې
توره شپه وه دَمه شومه
واخله غېږ کښې دَ شفقت ئې
رښه اوښکه ده ماشومه
مګر ښکل ئې هم په خيال کا
دا معصومه په خُولۀ اُومه
دا مې تا ته کړه منسوبه
ستا په نوم به شي موسومه
لکه ما هسې بې نُومه
خدایٔ دې نۀ کا څوک محکُومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی دَ خپل کلی

دَ حیا پهٔ تان ساتلی
نازولی ښهٔ ښاغلی

جینکۍ لکه پیروی
هلکان ئې کلک کوتلی

راته ښکاری ئې پهٔ وړاندې
دَ جهان ښکلی ناولی

پهٔ زندان کښې راپهٔ یاد شی
همه ښکلی دَ خپل کلی

ډېر مئېن پرې شیرین یاره
پهٔ شعرونو مې نمانځلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

ستا پهٔ زلفو مې قسم دے
ګوره شپه به وارخطا شي
دَ تيَرو پهٔ تسلسل کښې
دَ سحر ستورے پَيدا شي

☆

پهٔ اُفق به دَ مِلت مې
دَ سبا ستورے ښکاره شي
لته شپه به کډه واخلي
سحر بانګ خو به موزده شي

☆

پهٔ سايه دَ خودداری کښې
ترخپل وسه دلداری کړم
دَ پښتو دَ ګُلستان مې
تل پهٔ وينو آبياری کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا دَ مینې لېونتوب په سره ښایم
چې دَ وصل په هیله باندې دې پایم
کاشکې! ستا هَم نوائی خو مې نصیب وے
چې په غوښه ژبه هم دې مګر ستایم

☆

بانګ دَ سحر چې مو خَپې خَپې دے
لرزه دَ شپې په کټ پوزې نۀ راځې
ځکه بیا ښکر دَ مُغلوالې ؤشو
دا چې مَېدان ته یوسفزې نۀ راځې

☆

تسلسل دَ استحصال که ستا نظام دے
خو غفلت او شرافت مې نن تمام دے
تاودې وینې مې احساس ته داسې ؤوې
خپلواکې دې بس اساس دَ استحکام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حاکم دَ چا مرئے دے
دا قاضی دَ چا دلال دے
اوس دې خَیر دَ چنې غواړه
مل دَ غَل سره کوتوال دے

☆

یو ذره به ئې رانهٔ شی څهٔ پهٔ خوا
کهٔ څوک کاندی چرې طمع لهٔ مُلا
کار دَ ورکړهٔ کله زده دَ کوم ګدا
عن که تخت دَ پاسه کښېنی دَ باچا

☆

دَ عالم او دَ مُلا دے تفاوت
څو ئې ډېر دے سره مېنځ کښې مُصلحت
دَ هر چا دے خپل صحت او خپل علت
باید کښېنې ښهٔ عالم ته پهٔ صحبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

پهٔ دُنیا کښې دَ هر چا دے بېل بېل کار
کا هُنر سره انصاف خپل هنرکار
نه چې زرو وَ ته کښېنوې لوهار
نه چې اوسپنې ته کښېباسې سُنار

☆

خال دَ مخ به دې مشال شی
تار دَ زلفو به دې تال شی
دا زوال به مې کمال شی
انفصال به دې وصال شی

☆

دَ صبا یوه وږمه یم
لکه ګُل به دې خندان کړم
دَ باران مَره شبېبه یَم
لکه باغ به دې ودان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

کۀ پۀ عقل پۀ شعور وی
خپل مراد به راحضور وی
کۀ دَ بخت پۀ حواله شی
بیا سړے ګنړه مجبور وی

☆

خپل مو واک او خپل اختیار وے
پۀ مرضۍ مو زیست روزګار وے
دا تپه دَ خپلواکۍ مو
عن پۀ سر باندې دَ دار وے

☆

دا چې ډېره بې وسی ده
یار، اغیار پۀ کناره دے
دَ تا غم مې خوا پۀ خوا دے
دَ تا یاد هم راشخه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا پهٔ زُلفو کښې چې وُرکې
وسوسې دَ تور بېګا دی
ستا لهٔ مخه برېښېدلې
علامې دَ سپین سبا دی

☆

دَ تا حُسن دَ تا مینه مې موضوع ده
کوم عنوان، کومې قیصې نه خبر نهٔ یم
هر یو غږ مې ستا دَ وصل دَ حصول دے
بلې چغې او نارې نه خبر نهٔ یم

☆

تهٔ کهٔ هسې نر سالار شوې
زهٔ هُم هغه کلک سپاهی یم
تهٔ کهٔ هسې زور امام شوې
زهٔ هُم هغه مقتدی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حُجره ده، که اټي ده
دا کوځه ده، که بازار
رپ هم نهٔ وهي بې ګټې
دا دې زيست د ے کهٔ روزګار

☆

ستا يادونه بنهٔ لهٔ تا دى
روز وشب مې خوا پهٔ خوا دى
دا څو اوښکې مې مايه ده
چې ستا آب لره پَيدا دى

☆

پهٔ ښکاره دَ لارې مل
پټ پهٔ زړهٔ کښې راته غَل
پهٔ ظاهِر راته واصل
پهٔ باطن کښې رانه بيل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زهٔ چوز چې خدای هُما کړم   بیا وَ ما ته لوړ پرواز څهٔ
دې نظر، پنجو او پَر ته   کوم باتور او کَته باز څهٔ

لا مې نور هسې الوت وے   دَ سپوږمۍ ستورو نه بره
چې را لاندې هر رفعت وے   دَ اسمان تر هاغه سره

زما عزم بې بس نهٔ وے
زهٔ بندی پهٔ قفس نهٔ وے

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library